3/2013 TEOLOGIAN YLIOPPILAIDEN TIEDEKUNTAYHDISTYKSEN JULKAISU VUODESTA 1853

KYYHKYNEN

Kyyhkynen

teologia.fi

taivaallisen hyvää tutkimusta

TULOSTUS- JA PAINOPALVELUT

Kopio Niinistä saat **väitöskirjat** digipainettuina nopeasti ja kustannustehokkaasti värillisinä tai mustavalkoisina.

Teemme myös
- julisteet
- kutsut, käyntikortit
- esitteet, lomakkeet
- lehdet, kirjat
- roll upit ja kuvavuodat
- graafisen suunnittelun

Kysy lisää myynnistämme
010 6803 400, myynti@kopioniini.fi

www.kopioniini.fi

KOPIONIINI
Paino ideallesi

Mitä Heikki Räisänen todella sanoi?

Dosentti Timo Eskolan luento torstaina 14.11. klo 16–18

www.sti.fi

Esitelmässään "Heikki Räisänen – mies myyttien takan" Eskola tarkastelee historiallis-kriittisen hermeneutiikan historiaa peilaten sitä Räisäsen näkemyksiin. Luento perustuu hänen laajaan tutkimukseensa *Beyond Biblical Theology*.

VALOKEILA

Fuksi?!

TERHI HANNOLA

Kuulunen Kyyhkysen kirjoittajaveteraaneihin: toinen vuoteni toimituksessa lähenee loppuaan. Olen haastatellut aiempien juttujeni puitteissa muun muassa paria pappia, tällä kertaa kirjoitin - vähintäänkin yhtä luontevasti - pornosta.
Fukseille vinkiksi: tentteihin kannattaa lukea muutenkin kuin läpipääseminen päämääränään. Toinen vaihtoehto on harjoitella taidokasta sivistysaukkojen peittelyä.

IDA VARTIALA

Olen kansikuvatyttö teologianopiskelija Ida Vartiala. Tätini sai minut itkemään rapujuhlissa, kun kerroin tarvitsevani elämänvalmennusta gradun tekemiseen ja urasuunnitteluun. Turhaa kuulemma. Siitä huolimatta neuvon fukseja ottamaan opiskeluajasta kaiken irti, sillä opiskelu on kuulemma ainutkertainen elämänvaihe. Järjestöelämä on opettanut, että elämä on työuraa suurempi.

ROOPE LILJANTO

Roope Liljanto, toisen vuoden opiskelija. Lehdessä olen tähän mennessä ollut toimituksen "puuhamies" tai suoremmin sanottuna tyhjäntoimittaja. Kyyhkysen jutut ovat olleet joka tapauksessa hauskoja. Neuvoja fukseille: muistakaa nukkua tarpeeksi. Ja sitsata säännöllisesti.

Valokeila-kuvat: Sofia Lomakka

SISÄLTÖ

POST-EMPIRE

4 Ultrasukupolvi
6 Puheenjohtajan palsta
7 Kyyhkynen 160
8 Faith & Faithless
10 Alkukoti
11 Isto Peltomäki: Surkeat opiskelijat
12 The Sunday Assembly
13 Tuomas+
14 Kun tutkimusaiheesta tulee työ
16 Uskon ääneen lausumisen ja vaikenemisen rajalla
18 Tanssiva evankeliumi
20 Porno - virikettä vai vahinkoa?
22 The Room
23 Yritysmaailmassa on tilaa teologeille

TOIMITUSKUNTA

Kyyhkynen:
Teologian Yliopsilaiden Tiedekuntayhdistuksen julkaisu vuodesta 1853
-160. vuosikerta
-ISSN 0346-2247
-www.tyt.fi
-kyyhkynen@tyt.fi

Toimitus:
Päätoimittaja:
Heidi Rautalahti
heidi.rautalahti@helsinki.fi
Toimitussihteeri:
Matias Koponen
matias.koponen@helsinki.fi
Vastaava toimittaja:
Isto Peltomäki
isto.peltomaki@helsinki.fi
Vastaava kuvatoimittaja:
Sofia Lomakka
sofia.lomakka@helsinki.fi
Taittaja:
Johanna Mantere
johanna.mantere@helsinki.fi
Kuvaaja:
Eetu Linnankivi
eetu.linnankivi@helsinki.fi

Kirjoittajat:
Anna Hiekkataipale, Antti Virtanen, Ella Luoma, Marjo Myyryläinen, Terhi Hannola, Olli-Pekka Toivanen, Tuomas J. Salo, Milla Purosalo, Tiia Orpana, Katja Itäpää, Juha Leinonen ja Emilia Kuusisto, Roope Liljanto

Kansi:
Sofia Lomakka
Kansikuvatyttö: Ida Vartiala

Ilmoitusmyynti:
Mika Sirelius, Tomi Tabell, Isto Peltomäki
kyyhkynen-markkinointi@helsinki.fi
Vuosikerta 13 €

Tilaukset:
kyyhkynen@tyt.fi
Irtonumeron arvo 3 €

Toimituksen osoite:
TYT/Kyyhkynen, PL 4, 00014 Helsinki

Painos 1200

Painopaikka:
Kopio Niini Oy, Helsinki

Tämä julkaisu on saanut HYY:n järjestölehtitukea

ULTRASUKUPOLVI

Kultainen risti painaa povella. Metallin pinnalla kosteus hikoilee ja putoilee suurin pisaroin pölyisen saappaan päälle. Puristan revityt sormikkaat kannan ympärille.

Auringonlaskun jälkeen lasken kuolleiden määrän. Naiset, syntymättömät vauvat ja rammat. Pyyhkäisen tahriintuneella säkkikankaalla öljyjäämiä ohimoilta. "Missio vastaanotettu, etene." Vapahtajan vuoksi rakastan tämän maailman rupiseksi.

Nojaudun katoksen alle ja bussi pyyhkäisee ohitse. Takaa vyöryy toinen, joka kirskuttaa eteeni. Etuvalot heilahtaa tihkusateen läpi. Nousen sisään kuumaan tilaan ja raivaan käytävää perimmäisiin istuimiin. "Väistä jonnerunkkari!" Kuulen pakanoiden huutoja. Ne huokuvat uskottomuuden ja tietämättömyyden aarioita. Bussi 58 itään on aina täynnä.

Sarkaa on.
Evankeliumi elää betonikehikoissa ja asfalttielementeissä.
Vien sen savimajoihin ja siltojen alle.
Seison lasisella tasanteella, alla näen kaupungin, syntiset.
Pelastan heidät häpeältä, pelastan heidät synniltä.
Kellot soivat. Tasatunnein.
"Gebetet und gearbeitet."

Kolmantena päivänä haistan tervan ja savun.
Ylhäältä leijailee tuhkaa. Kyyristyn patsaan juureen ja kiinnitän liperit. Vaeltajien kiillottama marmoripinta tuntuu kylmältä.
Ei ole aika rukoilla, on aika tehdä.
"Veljien ja sisarien tulee tarttua toimeen."
Pyhää on se mitä teen, ei se mitä ajattelen.
Lasken tummat kehykset lasieni päälle.
Leskinainen kyyhöttää patsaan takana.
Kosketan kädellä hänen päälaen tummaa huivia ja suutelen otsaa. "Gerättet."
Otan kolikon hänen kämmeneltä ja pudotan taskuuni.
Kilahdus kaikuu roomalaisten pylväiden väleissä.
Minä olen pelastaja.
Minä rakennan itseni.

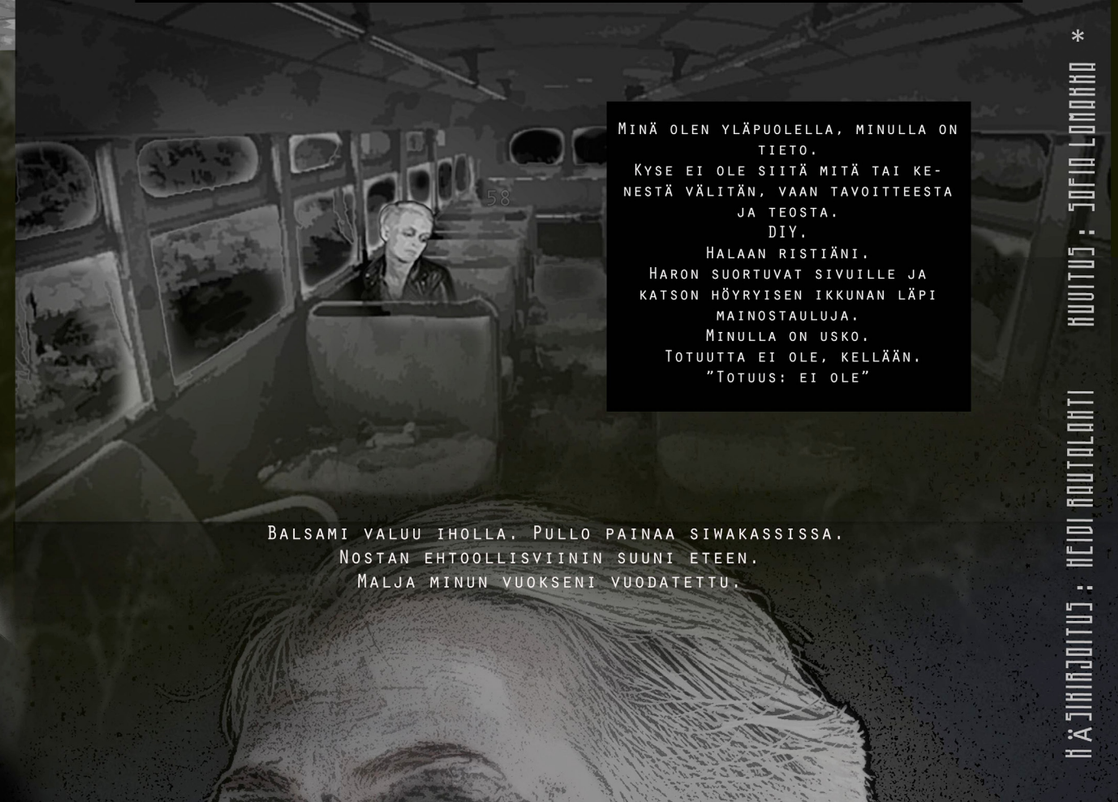

Minä olen yläpuolella, minulla on tieto.
Kyse ei ole siitä mitä tai kenestä välitän, vaan tavoitteesta ja teosta.
DIY.
Halaan ristiäni.
Haron suortuvat sivuille ja katson höyryisen ikkunan läpi mainostauluja.
Minulla on usko.
Totuutta ei ole, kellään.
"Totuus: ei ole"

Balsami valuu iholla. Pullo painaa siwakassissa.
Nostan ehtoollisviinin suuni eteen.
Malja minun vuokseni vuodatettu.

KÄSIKIRJOITUS : SUTIGERMIE
ILMOITUS : HEIDI RAUTOLAHTI
DIGIKUVA : SOFIA LOMAKKO *

TYT:n puheenjohtaja Pyry Paananen

Ilmiöistä, kokemuksista ja tulevista muistoista

Maailma on kutistunut viimeisten vuosikymmenien aikana. Kutistuessaan maailmasta on myös tullut jollain tasolla kiireisempi. Aika itsessään kuluu toki samaa vauhtia kuin ennenkin, mutta ilmiöt ovat huomattavasti lyhytkestoisempia ja yksiulotteisempia kuin aikaisemmin.

1990-luvulla vielä esimerkiksi Spice Girls onnistui luomaan itsestään sellaisen ilmiön, joka oli pinnalla pitkään. Yhtye teki yhteensä kolme albumia (vaikkei kukaan sitä kolmatta muistakaan) ja yhden elokuvan. Maailmanlaajuisena ilmiönä Spice Girls myi kahta ensimmäistä levyään yli 80 miljoonaa kappaletta. Kaikki 1980-luvun loppupuolella syntyneet muistavat varmasti Spice Girls –ajan, ja Wannabe on edelleen kovin suosittu kappale, varsinkin juhlien loppuvaiheessa.

Nykyään kulttuuri-ilmiöt eivät enää tuota samanlaista pitkäkestoista huumaa. Jatkuvasti tulee jotain sellaista uutta, joka syrjäyttää edellisen suuren tuotteen. Sen sijaan, että musiikin puolelta tulisi jatkuvasti uusia artisteja, jotka tekevät kovia albumeita, trendi tuntuu olevan siinä, että artistit onnistuvat tekemään yhden hyvän kappaleen, joka soi muutaman kuukauden ajan joka puolella, minkä jälkeen se unohtuu lähes kokonaan.

Vuosi sitten maailma kohisi Gangnam Stylesta. Ilmiö levisi joka paikkaan ja hetken aikaa eteläkorealainen PSY oli koko maailman huulilla, jopa siinä määrin, että eräs kansainvälisesti suuri urheiluun keskittynyt televisiokanava kasasi top-listan hienoimmista urheilukentillä tapahtuneista Gangnam Style –tansseista. Nyt ilmiö on jo lähes unohdettu, eikä moniakaan enää jaksa innostaa vuoden takainen hittibiisi.

Sukupolvikokemukset ovat sitten taas asia erikseen. Jos jokin asia on riittävän merkittävä yhden sukupolven elämässä, se voi jättää sellaiset muistijäljet, että ne pysyvät jollain tasolla mukana vuosien jälkeenkin. Toisaalta sukupolvikokemukset voivat liittyä myös paikkoihin ja elämänvaiheisiin. Jos kuuntelee teologisen tiedekunnan nykyisen opetushenkilökunnan keskusteluja riittävästi, voi bongata käsitteen "Nepon kuppila" monesta välistä. Tämän hetken opiskelijoille Neitsytpolku ei sen sijaan merkitse juurikaan, monet opiskelijoista eivät todennäköisesti ole edes tietoisia, tai erityisen kiinnostuneita, siitä että tiedekunta on joskus siellä sijainnut.

Mikä sitten on se mikä nykyisille teologian opiskelijoille jää elävimmäksi muistoksi opiskeluajastaan? Mikä on se paikka johon opiskeluajan parhaat muistot liittyvät? Osalle nykyisistä opiskelijoista muistiin jää varmasti Aleksanterinkatu 7:n käytävät, hissit (hätäpuhelimineen!) ja naapurissa olleen taidegallerian mitä erilaisimmat näyttelyt. Toisille merkittävimmät muistot liittyvät ehkä kaikkeen oheistoimintaan, joka linkittyy Uudelle Ylioppilastalolle, Domus Gaudiumille ja muihin vastaaviin paikkoihin. Osa taas varmasti jää muistelemaan tuskaisia hetkiä kun pitäisi tulostaa Aleksandriassa nopeasti jokin työ ja kaikki koneet ovat varattuina (ja printterit rikki).

On vaikeaa yrittää arvailla, mitä kukin jää muistelemaan. Ehdotuksia voi heitellä, mutta totuus selviää vasta aikojen saatossa. Todennäköistä kuitenkin on se, että kymmenen vuoden päästä kovinkaan montaa ei enää kiinnosta se, miten kettu ääntelee.

Kyyhkynen 160

Arkistojen kätköistä

Antti I. Virtanen

Muutto Aleksanterinkadulta on tuoreessa muistissa ja opiskelijat vielä totuttelevat Vuorikatu 3:ssa Teologisen tiedekunnan uusiin tiloihin. A-seiskalta ovat muistotkin melko tuoreet, joten mennään ajassa hieman taaksepäin, edelliseen muuttoon asti.

Tiedekunta sekä TYT muuttivat Neitsytpolku 1:stä, tuttavallisemmin NePolta, Aleksanterinkatu 7:än, eli Aa-seiskaan 90-luvun puolivälissä. Muutto tapahtui viiden vuoden aikana vaiheittain, esimerkiksi kirkkohistorian ja systemaattisen teologian laitokset olivat Fabianinkatu 7:ssä, ennen kuin kaikki laitokset (nykyisemmin osastot) siirtyivät saman katon alle Aleksanterinkadulle.

Neitsytpolku muistetaan lähinnä tunkkaisista luentosaleista maan alla joissa loppui happi kesken, mutta myös pienestä ruokalasta, jossa parasta oli päästä syömään yhdessä tiedekunnan opetushenkilökunnan kanssa. Neitsytpolun tupakkahuone oli myös osalle opiskelijoista mieluisa paikka viettää aikaa, siellä pelattiin shakkia ja parannettiin maailmaa. Luennot sijaitsivat ympäri kaupunkia, ja parhaimmillaan matkaa pääsi taittamaan saman päivän aikana useamman kilometrin. Ensin luento Nepolla Ullanlinnassa, sen jälkeen Dommalla, jonka jälkeen taas Nepolla.

Neitsytpolku jäi pitkäksi aikaa tyhjilleen tiedekunnan lähdön jälkeen, ja jossain vaiheessa joutui talonvaltaajien käsiin, ei ensimmäinen eikä viimeinen kerta kun yliopiston tyhjillään olleita tiloja vallattiin. Sittemmin kiinteistö on muutettu asuintaloksi. Tiloissa on teologisen tiedekunnan lisäksi ollut yliopiston slaavilainen kirjasto Slavica, joka oli viimeinen poismuuttaja vuonna 1997.

Vuonna 1993 TYT vietti 140-vuotisjuhlia. Tapahtumarikkaan päivän lisäksi järjestettiin iltajuhla Valkoisessa salissa senaatintorin kulmalla. Ohjelmalliset ja fiinit Iltajuhlat olivat tulleet hieman vaivihkaa muualta yliopiston piiristä myös teologien tavaksi. Vielä 80-luvulla vuosijuhlat järjestettiin vaatimattomasti, yleensä seurakuntien tiloissa, jossa juhlatarjoilut olivat karjalanpiirakkaa munavoilla.

TYT:n toimisto Neitsytpolulla 80-luvulla

Kuvat: Kyyhkysen arkisto ja TYT:n arkisto

Artikkelia varten on haastateltu entisiä TYT:n toimijoita sekä tiedekunnan henkilökuntaa. Lue Lisää 140v juhlasta ja teologien menosta 90-luvulla esimerkiksi opiskelijoiden olohuoneesta löytyvistä Kyyhkysistä.

Palstalla uskontotieteen opiskelijat keskustelevat populaarikulttuurin ilmiöistä vakavasti ja tosissaan. Heidi Rautalahden mielestä elämä on yhtä puukkohippaa. Katja Itäpää uskoo suohirviöihin ja nukkuu vuorisuolalla ladattu haulikko tyynyn alla. Heistä tulee uskonnonopettajia.

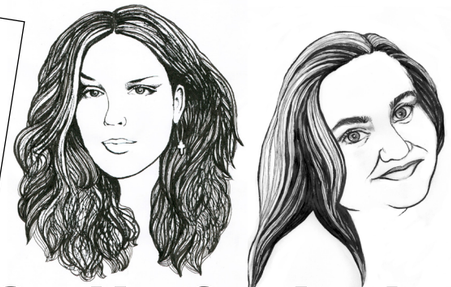

R O C K S A L T

Kouluviisaus

Sari Kari on kirjoittanut Suomen ylioppilastutkinnon pitkän matematiikan arvosanalla E. Hänet tullaan hyväksymään Matemaattis-luonnontieteelliseen tiedekuntaa Helsingin yliopistoon suoraan kirjoitusten perusteella. Sari Kari matematiikan hyvästä arvosanasta huolimatta on sosiaalinen ja puhevalmis nuori aikuinen. Sari Kari pääsee suoravalinnalla matematiikan opettajan pedagogisiin opintoihin. Opettaja ovat yhteiskunnan arvostettuja ammattilaisia. Naisena miesvaltaisella alalla Sari Kari käyttää sukupuoltaan hyväksi. Tenttiin hän lukee ännännen vuoden opiskelijoiden vanhoja kirjatiivistelmiä edellisenä iltana ja silmäilee wikipediaa. Jossei arvosana miellytä, hän käy tentaattorin vastaanotolla juttelemassa ja nostaa numeronsa. Sari Kari ei perusta henkilökunnan ja opiskelijoiden intiimeistä suhteista – se olisi liian helppoa. Kouluviisas tarvitsee haastekutinan, josta onnistuttuaan voi herutella facebookissa. 115 Likes.

Sari Kari hankkii järjestötyökokemusta yliopiston lukuisissa elimissä. Työllistyminen non-goverment organisaatioihin tällöin helpottuu. Hairahtuu hän kerran teologibileisiin. Hän lähtee myös vaihtoon Pohjoismaihin, koska stipendin saaminen sinne on varmaa. Sari Kari voi lisää ansioluetteloonsa sujuvan ruotsin. Sari Kari hyödyntää edullisen unisportin, pysyy kuosissa kuosittamisen lomassa eikä perjantai-iltoja tarvitse viettää yksin. Kesäisin Sari Kari nostaa opintotukea ja nukkuu avoimen luennoilla sekä tekee muutaman vuoron kahvilassa. Tukikuukaudet lähenevät loppuaan, ja Sari Kari hankkii ilta - ja viikonlopputyön ja muuttaa kämppiksen kanssa asumaan. Valmistumien on sujunut suositellussa tahdissa, koska minimin tekeminen ei viivästytä.

Sari Kari hakee kulttuurien välisen vaikuttamisen maisteriohjelmaan ja tekee hyvän vaikutuksen graduseminaarissa kaikkiin – aiheena matematiikan opetus monikulttuurisessa luokassa. Hän kokoaa materiaalinsa osallistuvalla havainnoinnilla omasta opetusharjoittelustaan. Hän käyttää hyväksi myös kandiaan. Aikaa hän käyttää työn tekemiseen liukuvasti pari vuotta, koska kiire ei vaivaa Sari Karia. Valmistuminen ei houkuttele, kun opiskelijaedut säästävät elinkustannuksia.

Jalumni yhdistää maisterit

Teksti: Laura Leipakka
Jalumnin puheenjohtaja

Yliopiston loppuminen on yhden aikakauden loppu ja uuden alku. Siirtyminen opinnoista työelämään on jännittävää mutta samalla tuttu maailma jää taakse. Opintojen päättyminen ei automaattisesti tarkoita, että kadottaa yhteyden opiskelutovereihin, mutta työelämän kiireissä ja arjen rutiinien keskellä näin voi helposti käydä.

Akatemian puutteeseen ja ystävien ikävöintiin on keksitty vastaus: Jumaluusoppineiden alumniyhdistys ry, tuttavallisemmin Jalumni. Jalumni kokoaa yhteen Helsingin yliopistosta valmistuneet teologian maisterit, jotta ainutlaatuinen opiskeluaika ei olisi muisto vain.

Jalumni tarjoaa foorumin tavata muita teologeja työelämän ja vapaa-ajan tapahtumien merkeissä. Kuluneena vuonna on muun muassa valvottu paavin valintaa, vietetty vappupiknikiä ja laulettu virsiä. Lokakuussa jalumnit lähtevät ''Teologit työelämässä'' -seminaariin Tallinnaan.

Jalumni on yhtä moninainen kuin teologien kirjava joukko. Hauskanpidon ja ammatillisten kohtaamisten ohella pidämme yllä yhteyksiä yliopistoon ja opiskelijoihin. Alumneilta on mahdollista saada vinkkejä työelämään sekä opintoihin. Jalumneilta voi kysyä, miltä elämä näyttää maisteriksi valmistumisen jälkeen.

Jalumni on olemassa, koska ylitse kaikkien rajojen kokemus teologian opiskelusta ja elämästä teologina on yhteinen.

Lue lisää: http://jalumnit.blogspot.fi/, www.facebook.com/groups/jalumnit/
Kysy lisää: jalumnit@gmail.com

T U T K I M U K S E N H U I P U L L A

Teksti: Ella Luoma

Helsinkiläiskoteihin jaettava seurakunnan lehti **Kirkko & Kaupunki** (joka on saanut tiedekunnalla pyörivien teologien keskuudessa lempinimen Kirkko & Kuponki) uutisoi 9. syyskuuta teologisessa tiedekunnassa tehtävästä tutkimuksesta, joka on saanut huippuyksikön arvonimen ja rahoituksen Suomen Akatemialta.

Ekumeniikan professori **Risto Saarinen** ja eksegetiikan professori **Martti Nissinen** luotsaavat kahta erilaista huippyksikköä vuosina 2014 – 2019. Saarisen tutkimusprojekti Järki ja uskonnollinen hyväksyminen tutkii eri uskontojen mahdollisuuksia tulla toimeen keskenään monikulttuurisessa ympäristössä. Nissinen johtaa tutkimusryhmää Pyhät tekstit ja traditiot muutoksessa (Changes in Sacred Texts and Traditions). Tarkoitus on tutkia pyhiä tekstejä ja niiden suhdetta synty-ympäristöönsä.

Kuinka suuri tällainen huippuyksikkö on?

Martti Nissisen luotsaamaan tutkijaryhmään kuuluu 30 henkilöä. Suurin osa on Vanhan testamentin tutkijoita, mutta myös muutama assyriologi ja arkeologi. Vanhan testamentin senioritutkijat **Anneli Aejmelaeus**, **Juha Pakkala**, **Jutta Jokiranta** ja **Martti Nissinen** johtavat neljää pienempää tutkijaryhmää. Saarisen listalla on 32 nimeä, joista osa tekee tutkimusta vakivirkansa ohella.

Miten tällaiseen huippuyksikköön pääsee mukaan?

Huippuyksikön jäseniksi hyväksytään sen tutkimusalalta väitelleitä tutkijoita, sekä tothtoriopiskelijoita, joiden väitöskirjat liittyvät tutkimuksen teemaan – rahasta riippuu kuinka monta.

Tämä on meitä

Heidi Rautalahti

Olla aidosti epäaito, olla Charlie Sheen, olla myös Jussi Ahde ja vetää kokaa nokkaan, jos kukaa enää muistaa, mikä tapahtui ehkä kymmenen vuotta sitten, mitä väliä. Etsimässä jotain y-sukupolvea, jossa symbolit soseutetaan taaperoiden sormimaaleilla. Se tarrautuu meihin synnittömiin ja puhtaisiin ihmisiin. Mahdollisimman hyvä selfie. Mehän emme syntiä tee. Me emme turmele.

Jostain tulee valoa.

Puhua suoraan.

Post-empire on tyylilaji, jossa häpeä, moraali ja normit paikataan rehellisesti peittelemätömällä krebaamisella. Usko itseen, minuun on kova.

Tässä numerossa Kyyhkynen katsoo miten apokalyptiset superpapit, porno, helluntailaisuus, rukouksen taide ja start-up yrittäjyys keskustelevat suoraan siitä, miten sinä voisit parantaa surkeaa elämääsi. Kirjoittajat ovat saattaneet puhua myös suoraan. Jossain on valo.

Taustalla kontin kylkeen spreijattu teos Dimensional Worlds By Fabu, 2013. Kuvan otti Sofia Lomakka.

EX CATHEDRA

“ Timo Laaninen ja Kari Peitsamo eivät ehdi iltalehtien haastatteluun - liian kiire istua kanssateologien kanssa bissellä

TEOLOGINEN HAJATELMA

Juha Leinonen

Eettiset kysymykset eivät ole mielenkiintoisia. Niiden kysyminen on ihmisarvoa alentavaa varsinkin silloin, jos joku keskustelijoista asettuisi kysymyksen mahdollisen vastauksen valossa epäeettiseen valoon. Minkäänlainen häpeälle tai syyllisyydelle altistaminen on kiellettyä.

Eikö tällainen näkökanta tuhoa täysin kaiken eettisen keskustelun? Ei tahdota häiritä omaa tai toisen oikeutta olla itsensä ja oikeassa. Varjellaan mielensä pahoittamiselta. Keskustelu on yksi harvoista tavoista, jotka mahdollistavat kunniallisen mielensä muuttamisen. Sen tappaminen ja leimaaminen turhaksi pitää kannat poteroissaan ja maailman rikkinäisenä.

Keskusteleminen vaikeistakin asioista on osa ihmisen olemusta. Ihminen on Jumalan kuva, ja Jumala on, ei ainoastaan puhuva, vaan keskusteleva Jumala.

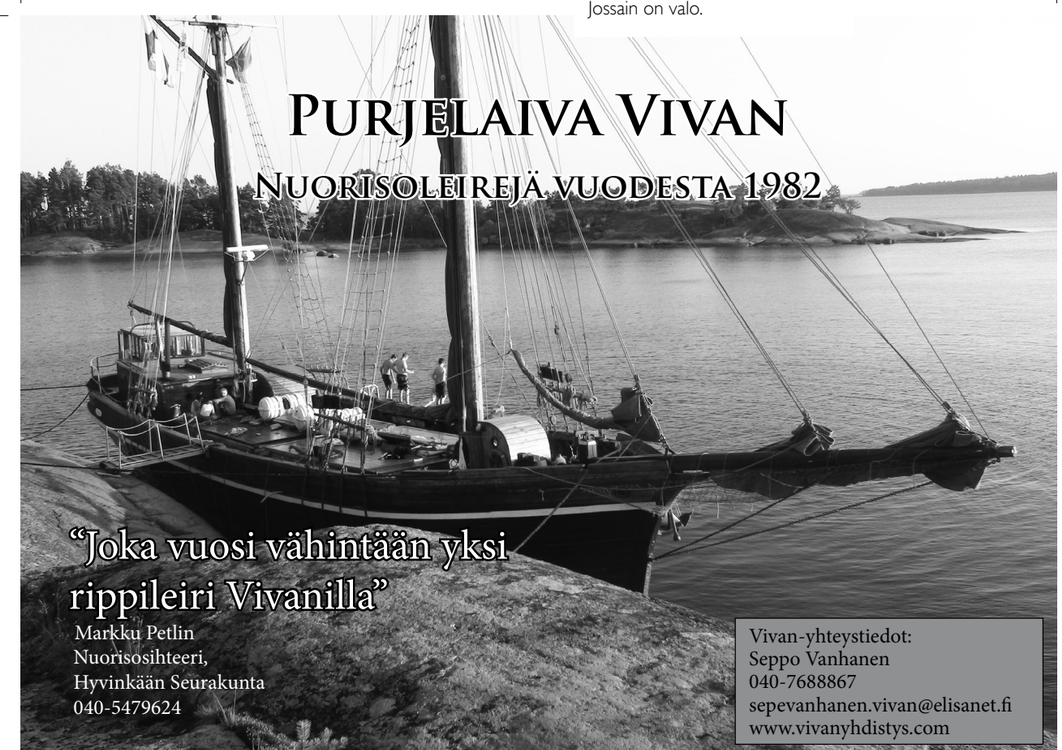

Anna Hiekkataipale

RÄMEROMANTIIKKAA

Mikään ei raivostuta niin paljon kuin banaanikärpäsinvaasio keittiössä. Tai kylmän pesuveden joka-aamuinen roudaaminen pihan poikki. Tai tiskaaminen ja ruuanlaitto hämärissä tiloissa ja huonoilla välineillä. Huonot tiet. Kirosin Kenian kyläkomennuksellani näitä asioita joka päivä, oikein lämmittelin siinä ajatuksessa että pääsen himaan tekemään makaronilaatikkoa ja lorottamaan kraanavettä huvikseni. Tulin toukokuussa ja kesäsuunnitelmia tehdessä aloin kaivata mökille. Luonnon keskelle, kärpästen, kylmän veden, epämukavan keittiötoiminnan ja huonojen teiden mekkaan. Minkä ihmeen takia?

No sen takia, että mökillä olo on vähän kuin olisi Ruotsissa – mökillä on oikeasti kaikki paljon paremmin. Afrikassa se oli vaikeaa, koska olin vieraassa kulttuurissa. Olin valinnut mennä kylään kikkailemaan ja minun oli hyväksyttävä valintani seuraukset. Se oli selviytymistä. Mökkielämä sen sijaan on vapaaehtoisuuteen perustuvaa helppoa rutiinien pyöritystä, merkillisestä alkukantaisesta korpiromantiikasta nauttimista. Mökillä likakin on puhdasta. Mökillä voi näyttää tyhmältä ja olla käyttämättä dödöä. Mökillä käyminen on myös coolia ja nykyaikaista. Jos kerron meneväni mökille, kaikki ovat kateellisia. Mökiltä postataan kuvia sosialistiseen mediaan minkä keretään.

”Mökillä olo on vähän kuin olisi Ruotsissa – mökillä on oikeasti kaikki paljon paremmin.

Yritimme välillä kertoa kavereillemme päiväntasaajan alapuolella, että meillä suomalaisilla on sellainen harrastus kuin mökkeily. Tietenkään he eivät tajunneet. Tietenkin on heidän mielestään erikoista, että me haluamme huviksemme mennä heilumaan jonnekin rämeeseen keräämään sieniä, kun Keniassa sitä on tehtävä eläkkeen. Tästä sitten seurasi vanhan tutun, valkoisen miehen taakan, paluu. Me voimme niin hyvin, että me voimme valita vaikeasti vietetyn viikonlopun. Me voimme niin törkeän hyvin, että ostamme yhdeksi viikonlopuksi neljälle hengelle viisi kassia ruokaa, ettei vain tarvitsisi lähteä kyläkaupalle missään vaiheessa ja rikkoa hegemoniaa. Ja mökkeilystä ei missään nimessä luovuta, sinne ajetaan satoja kilometrejä edestakaisin vaikka vain yhdeksi yöksi. Juhannuksena uhmataan karmeaa liikennettä mennen tullen koska ei ole mitään niin upeaa kuin katsella yöttömänä yönä tyynelle lahdelle ja kuunnella kuikan huutelua.

Kerron nyt salaisuuden. En pidä siitä, että minun täytyy mökillä tehdä arkiaskareita ja tykätä niistä. En ole erityisen fiiliksissä myöskään siitä, että mökillä jostain syystä syödään vain perunaa. Mökille lähteminen on yleensä stressaavaa ja mökin omistaja stressaantunut. Suostun kuitenkin olemaan tekemisissä kaiken yllämainitun kanssa ihan mielelläni mökkikontekstissa, koska silloin se puhuttelee suomalaista minussa. Minä tykkään mökkeilystä koska se vaan kuuluu suomalaisuuteen ja muistuttaa ikiaikaisesta kaipuustani luontoon. Minä tykkään mökkeilystä koska siten pääsen pakenemaan kaupungin melusaastetta ja ärsyttäviä deadlineja. Ja ennen kaikkea, minä tykkään mökkeilystä koska se on ainoa tilanne, jossa voin vapautuneesti lipitellä tonkkavalkoviiniä pitkin päivää ja pelata Muuttuvaa labyrinttiä verkkarit jalassa.

Anna Hiekkataipale on vannoutunut A2-linjalainen, jonka usko parempaan maailmaan on vahvempi kuin koskaan aikaisemmin.

Isto Peltomäki

Surkeat opiskelijat

Opintotuen mallia ollaan muuttamassa. Opiskelijalike puhuu opintotuen heikentämisestä, valtion hallitus opintotuen muutoksesta osana mittavaa talouspolittista rakenneuudistusta. Vuonna 2012 tehdyn päätöksen mukaisesti opintotuki sidotaan indeksiin syyskuussa 2014. Siitä opiskelijat ovat olleet mielissään. Nyt ollaan kuitenkin tekemässä päätöstä, jonka mukaan opintotuen määrä nousisi, mutta sitä saisi ainoastaan tutkinnon tavoiteajaksi nykyisen 55 kuukauden sijaan. Se kuulostaa huolestuttavalta keskiverrolle teologian opiskelijalle, jolle tutkintorakenne ei suinkaan ole tarkoittanut 3 + 2 vuoden, vaan 4 + 3 vuoden opintoja.

Kaikkien yliopisto-opiskelijoiden etujärjestö Suomen ylioppilaskuntien liitto (SYL) on ollut valppaana opintotukikeskustelussa. Kuluvan vuoden aikana SYL on julkaissut reilu parisenkymmentä kannanottoa, kirjoitusta ja vastinetta opintotukeen liittyen. Toki voi kysyä, olisiko kannattanut käyttää aikaa johonkin muuhun kuin raapustamaan kannanottoja, joita juuri kukaan ei lue, mutta yhtä kaikki – aktiivisia on oltu. Opiskelijaliikkeen uskottavuuden kannalta on SYL ja sen edustamat opiskelijat ovat argumentteineen pulassa. Tilastot yliopisto-opiskelijoiden opintojen suorittamisnopeudesta ovat hätkähdyttävän huonot. Helsingin yliopistossa vain noin kolmasosa opiskelijoista suorittaa lukuvuodessa 45 opintopistettä, jotka Kela edellyttää yhdeksän tukikuukauden saamiselle. Tutkinnon tavoiteajassa suorittamiseksi edellytettyyn 60 opintopisteeseen yltäjien määrää yliopisto ei edes julkisesti uskalla tilastoida. Lisäksi on osoitettu, että työnteko opintojen ohessa ei hidasta opintojen edistymistä. On aikamoinen haaste osoittaa, että opintotuen nostaminen parantaisi opiskelijoiden lukumotivaatiota, eikä tasa-arvoinen opintotukimalli ole tutkimusten mukaan onnistunut tasoittamaan luokkaeroja, vaan edelleen vanhempien koulutustausta ohjaa vahvasti korkeakouluopintoihin hakeutumista.

Poliittiseen vaikuttamiskulttuuriin ei tietenkään kuulu peliin katsominen, mutta ehkä opiskelijoilla olisi siihen syytä. Toki Helsingissä joutuu elämään taloudellisesti niukasti, jos alkoo keskittyä opintoihin, mutta millään tavalla mahdotonta tavoiteajassa tutkinnon suorittaminen ei ole – ei varsinkaan teologisessa tiedekunnassa, jossa opintopisteiden kerääminen ja tutkintorakenteen tahdissa pysyminen ei edellytä taikatemppuja. Suora vertaaminen ulkomaisiin opintojärjestelmiin ei ehkä ole järkevää, mutta kansainväliset käytännöt antavat perspektiivä: yleinen kansainvälinen malli on, että opinnot maksavat, niihin ei saa valtiolta tosin parempi, ettei kukaan kannanottoja luekaan, sillä sen verran hupaisa on opiskelijavaikuttajien tapa siteerata itseään kirjoituksissaan.

Keväällä järjestetty suuri opintotukimielenosoitus rajoittui tuomaan esiin mielipiteen, että opintotukeen ei saa kajota. Juurikaan sitä informativisempaa viestiä SYL ja muut mielenosoitusta järjestäneet opiskelijatahot eivät kyenneet kertomaan myöskään niiden jäsenille eli opiskelijoille itselleen. Opiskelijoille ei ole muodostunut kuvaa, mitä opintotuesta ollaan päättämässä ja mitä heidän puolestaan on vastattu ja vastataan. Meidän opiskelijoiden yhteisen mielipiteen selvittämiseksi on siis tutustuttava SYLn kannanottoihin.

Perinteisen polittisen vaikuttamismallin mukaisesti kannanotoissa keskitytään vastustamaan tekellä olevia päätöksiä, mutta eteenpäin vieviä ehdotuksiakin on. Argumentointi kiertää kahden asian ympärillä. Ensinnä halutaan osoittaa, että opiskelijoiden on syytä saada lisää rahaa pidemmän aikaa, koska siten nopeutetaan tutkintojen valmistumista. Toiseksi painotetaan, että nykyinen opintotukimalli on sosiaalisesti tasa-arvoinen ja sellaisena se on pidettävä. SYL on hallituksen kanssa yhtä mieltä tarpeesta nopeuttaa opiskelijoiden valmistumista ja sitä myötä työllistymistä, mutta keinoiksi ehdotetaan opintotuen rajaamisen sijaan opintojen joustavan suorittamisen kehittämistä sekä opiskelijoiden sosiaalisen ja psyykkisen hyvinvoinnin edistämistä.

Opiskelijaliikkeen keskeinen tavoite on ollut pitää kiinni nykyisenmallisesta opintotuesta siitä lähtien, kun siitä päätettiin vuonna 1994. Vähinko on, että SYLn vaikuttamisretorikka ei rakenna kuvaa opiskelijoista, jotka kehittävät yliopistossa asiantuntijuuttaan ollakseen tulevaisuudessa maan taloudellinen, henkinen, poliittinen ja kulttuurinen selkäranka. Sen sijaan retoriikka perustuu yritykselle saada opiskeljat näyttämään surkeina, mahdollisimman paljon valtion rahallisen ja yliopistojen sosiaalisen tuen varassa olevina raukkoina. Sinänsä tämä ei eroa perinteisestä vaikuttamispolitiikasta, jossa tavoitteena on saada oma eturyhmä näyttämään mahdollisimman paljon valtion tukea tarvitsevalta. Yliopisto-opiskelijoiden kohdalla sellainen ei kuitenkaan tahdo olla adekvaattia, ja näyttää jopa muuttuneen todeksi, kuten puheella tapana on muutenkin.

The Sunday Assembly

1. Is 100% celebration of life. We are born from nothing and go to nothing. Let's enjoy it together.
2. Has no doctrine. We have no set texts so we can make use of wisdom from all sources.
3. Has no deity. We don't do supernatural but we also won't tell you you're wrong if you do.
4. Is radically inclusive. Everyone is welcome, regardless of their beliefs – this is a place of love that is open and accepting.
5. Is free to attend, not-for-profit and volunteer run. We ask for donations to cover our costs and support our community work.
6. Has a community mission. Through our Action Heroes (you!), we will be a force for good.
7. Is independent. We do not accept sponsorship or promote outside businesses, organisations or services.
8. Is here to stay. With your involvement, The Sunday Assembly will make the world a better place.
9. We won't tell you how to live, but will try to help you do it as well as you can.
10. And remember point 1… The Sunday Assembly is a celebration of the one life we know we have.

The Sunday Assembly – sekalainen seurakunta

Teksti: Matias Koponen & Patrik Jansson - Kuva: Eetu Linnankivi

The Sunday Assembly on stand-up koomikoiden **Pippa Evansin** ja **Sanderson Jonesin** perustama yhteisö uskonnottomille. Heidän kotisivuillaan todetaan seuraavasti: "The Sunday Assembly is a godless congregation that meets to hear great talks, sing songs and generally celebrate the wonder of life."

Sunday Assembly aloitti toimintansa Lontoossa tammikuussa 2013 ja heistä kasvoi nopeasti liike. Liikkeellä on Lontoon lisäksi edustusta kaupungeissa Exeter, Melbourne, New York ja Bristol.

Sunday Assembly on nettisivujensa mukaan järjestö, joka rohkaisee asiasta kiinnostuneita perustamaan paikallisia yhdistyksiä, jotka sitoutuvat Assemblyn keskeisiin ajatuksiin. Tätä varten ryhmä on julkaissut sivullaan asiakirjan nimeltä "Sunday Assemblyn julkinen julistus" (Public Charter of The Sunday Assembly). Assemblyn mukaan julistuksessa on tiivistettynä järjestön "arvot, motto ja missio". Julistusta on kiinnostavaa tarkastella hieman tarkemmin.

On vaikea sanoa, kuinka tosissaan julistuksen pääkohtia on mietitty, ovathan perustajat loppujen lopuksi ammattikoomikkoja. Ensisilmäyksellä vaikuttaakin siltä, että julistuksen pääkohdat on periaatteessa johdettu kahdesta perusajatuksesta. Ensinnäkin Assemblyn tulee olla ideologisesti sekulaariin humanismiin sitoutunut järjestö: ei tuonpuoleista, ei Jumalaa, ei oppia. Nämä tulevat esille kohdissa 1–3. Toiseksi Assemblyn tulee olla "radikaalin inklusiivinen" (kohta 4). Kuka tahansa voi liittyä järjestöön uskomuksistaan riippumatta.

Kieltämättä edellä olevat ideat ovat kivoja, yhteisöllisiä ja elämänmyönteisiä. Ongelmana on kuitenkin, että julistuksen ydinkohdat ovat ristiriidassa keskenään.

1. Julistuksessa painotetaan opin puutetta, mutta samalla kuitenkin kielletään kaiken tuonpuoleisen olemassaolo. ("We are born from nothing and go to nothing.") Eikö jonkin asian kieltäminen ilman esitettyjä perusteita ole järjestön vierastamaa "opillisuutta" pahimmillaan? Kuitenkin järjestön tehtävänä on "inject a touch of transcendence into the everyday".

2. Järjestöllä ei ole omia tekstejä, joten he voivat hyödyntää viisautta kaikista lähteistä. Luetaanko näihin lähteisiin eri uskontojen pyhät kirjat? Mitä jos viisaus onkin ristiriidassa ateistisen humanismin kanssa?

3. Kaikki ovat näköjään tervetulleita uskomuksistaan huolimatta. Tarkoittaako tämä sitä että voi huoletta olla vaikka tunnustuksellisin luterilainen, eikä tarvitse lainkaan kunnioittaa julistuksen ajatusta, että elämällä ei ole tuonpuoleista tarkoitusta tai päämäärää? Voi olla siis huoletta jumalattomien humanistien kanssa järjestön yhteisessä hauskanpidossa. Sillä, "no matter what your situation, you are welcomed, accepted and loved"!

Julistuksen taustalla on nähtävissä kaksi mahdollista skenaariota. Ensimmäisessä vaihtoehdossa laatijat eivät ole ehkä ajatelleet järjestönsä filosofiaa kovin pitkälle ja ovat siten tuottaneet hyvässä uskossa iskulauseita, jotka eivät todellisuudessa kestä kriittistä tarkastelua. Toinen vaihtoehto on se, että julistus on suuren yleisön kosiskelua, jossa luvataan paljon, muttei tarjota asianmukaisia perusteluja.

Vaihtoehdot yksi ja kaksi eivät tietystikään sulje toisiaan pois. Se, että järjestön toiminta on saavuttanut suosiota, kertoo yhtäältä ihmisten tarpeesta saada itselleen hyväksyntää yhteisössä ja siitä, kuinka nykymaailmassa mitä erilaisimmat ilmiöt kiinnostavat jos ne vaikuttavat kivoilta ja vetoavat pienimpään yhteiseen nimittäjään, eli tarpeeseen olla osana jotain joukkoa. Varovaisesti tulkitsisin, että Assemblyn julistuksessa epäloogisuus ja harhaanjohtaminen tiivistyvät paljon räikeämmin, kuin "dogmaattisissa ja eksklusiivisissa" uskonnoissa, joita sekularismin äänekkäimmät kannattajat kritisoivat.

Oli miten oli. Lainatakseni Masa Niemen kuuluisaa puheenpartta: "Asiahan ei tietysti minulle kuulu, mutta kysyn vaan": - Eikös se ole kuitenkin Business as Usual, että ihminen toteuttaa sosiaalista luontoaan?

http://sundayassembly.com/

Ars contemplativa – Rukouksen taide

Tuomas J. Salo

Maalari Ville Löppösen taiteessa kohtaa monia vastakohtapareja: valo ja pimeys, hellyys ja väkivalta, luonnollinen kauneus ja hirviömäiseksi vääntynyt liha. Tämä katkeransuloinen sekamelska ajaa tauluja tuijottavan ihmisen tutkimusmatkalle omaan sisäiseen maailmaansa. Löppöselle kuitenkin jo maalaaminen itsessään on hengellinen prosessi.

Teos: Untitled Madonna, 2012, öljy kankaalle, 125 x 80cm

Tuomas: Ville Löppönen, mitä taide oikeastaan on?

Ville: Taide on aika laaja-alainen asia. Taidetta on hyvin monenlaista ja lukemattomiin eri konteksteihin ja muotoihin sitoutunutta. Puhuisin siis mielummin siitä, mitä minun taiteeni on. Ajattelen taiteeni olevan teologista nykytaidetta, kontemplatiivisen rukouksen tilaa maalaamisessa. Maalaaminen on osa spiritualiteettiani. Vertaankin maalaamisen tilaa askeettimunkkien rukousharjoituksiin ja ikonimaalauksen ajatukseen maalaamisesta rukouksena.

Löppösen blogissa lukee tällainen motto: "Painting is a process which leads me to the roots of asceticism. Being in this process is a search for my inner self. This could be compared to the spiritual practice of ascetic monks. It reveals the nature of my soul. Painting is like a confession for me."

T: Miten sanoitat sitä ajatusta, että rukoilet maalatessasi? Kenelle tämän rukouksen osoitat?

V: Rukous on niin sanottua kontemplatiivista rukousta ja se tapahtuu maalauksessa. Se ei ole meditatiivista, eli loogista pohdiskelua. Ristin Johannes puhuu paljon kontemplatiivisesta rukouksesta, ja tässä seuraan hänen ajatteluansa. Maalauksesta tulee kontemplatiivinen tapahtuma, mikä näkyy valmiissa maalauksessa. Rukous on osoitettu Pyhälle Kolmiyhteydelle eli Isälle ja Pojalle ja Pyhälle Hengelle.

Kuva: Arni Löppönen

T: Mitä rukouksesi sisältää?

V: Maalaus on rukoukseni kieli. Kuvastoni käsittelee kärsimyksen puhdistavaa luonnetta. Ihmisen kilvoittelua ja kamppailua itsessään. Ristin Johannes on yksi merkittävä vaikuttaja myös teosteni sisältöihin. Maalaukseni ammentavat itäisen ja läntisen kirkkotaiteen traditioista, sekä nykysarjakuvan kuvastosta.

T: Maalatko siis kristillisiä tauluja?

V: Ajatukseni maalauksesta tulee lähelle ikonin teologiaa. Ero ikoniin on kuitenkin siinä, ettei maalaukseni pyri kuvaamaan pelkästään tuonpuoleista kirkastunutta jo pyhää todellisuutta. Maalaukseni eivät myöskään ole liturgisia.

T: Entä sitten maalaamisen prosessi. Kuinka teoksen lähtee kehittymään?

V: Teoksissani idea kasvaa teoksen mukana. Saatan aloittaa maalauksen jonkinlaisen referenssikuvan pohjalta, josta minulla on vahva kokemus sen merkittävyydestä itselleni. Nämä kuvat ovat useimmiten omia valokuviani. En kopioi valokuvaa, vaan käytän sitä vain lähtökohtana.

Joskus maalaus kehittyy nopeastikin, ja toisinaan prosessi voi kestää puolitoista vuottakin. Voisin sanoa, että maalaus ilmestyy. Maalaus on profetaalinen ja paljastava tapahtuma. Teoksen lopullinen idea saattaa paljastua vasta teoksen valmistuttua.

T: Maalaus siis syntyy itsestään tai vain ilmestyy. Millä tavalla maalauksen ilmestymisen viipyminen vaikuttaa henkiseen prosessiin? Koetko painetta saada työn loppuun viipymisestä huolimatta?

V: Paineita, pelkoja, ahdistuksia ynnä muuta tulee kyllä, mutta ne pitäisi pystyä tietyllä tapaa kuolettamaan, sillä ne tuhoavat rehellisyyden. Tekemiseen tulee siis väärä motiivi. Ongelmaan auttaa hiljaisuus tai paasto. Paastolla tarkoitan luopumista asioista jotka synnyttävät sisäistä hajaannusta suhteessa maalaamisen tapahtumaan. Esimerkkinä vetäytyminen pois vaikka median, sosiaalisen median ja ihmisten mielipiteiden vaikutuksesta. Eli vetäytyminen hiljaisuuteen.

T: Maalauksessa on aina kyse maailman kuvaamisesta jollakin tavalla. Onko maailma mielestäsi lähtökohtaisesti ruma, kaunis vai jotain siltä väliltä?

V: Maailma materiaalisena ympäristönä on kaunis ja hyvä ja luotu sellaiseksi. Maailmallisuus on taas lähtökohtaisesti luopumista Kauneudesta ja ihmisen mielitekojen ja kunnianhimojen palvelemista. Mitä muuten tarkoitat 'maailmalla'?

T: Sana 'maailma' on kieltämättä moniseliteinen – erityisesti kristillisessä kontekstissa. Pidät siis luotua maailmaa lähtökohtaisesti hyvänä. Löytyykö materiaalisesta maailmasta yhteys Kauneuteen, vai pitääkö se etsiä jotakin muuta kautta?

V: Jumala on Kauneus ja kaiken kauniin alku. Kaikki on siis perimmäiseltä olemukseltaan kaunista. Paha sen sijaan ei ole luotu, vaan se on kauneudesta luopumista. Rumuus ja pahuus tapahtuu ihmisen Jumalasta pois kääntymisessä. Individualismissa rakkaus vaihtuu itserakkaudeksi. Kauneus tuli esiin kirkkaimmillaan pimeydessä, kun Kristus antoi henkensä ristillä ihmisten edestä.

Löppösen taide näkyy myös suuressa maailmassa; marraskuussa hänen teoksiaan on nähtävillä Toronto International Art Fair'ssä Torontossa sekä Copro Galleryssä Santa Monicassa Kalifornissa. Helsingissä Löppösen taidetta on näytteillä seuraavan kerran ensi vuoden lokakuussa Helsinki Contemporaryssa. Nähdään siellä!

KUN TUTKIMUSAIHEESTA TULEE TYÖ

Teologisen tiedekunnan raameista sinkoaa maailmalle tulevaisuuden rakentajia. Kim Katainen ja Hippo Taatila kertovat omat tarinansa.

Teksti: Heidi Rautalahti

Kim Katainen: Miten minusta tuli markkinointi-johtaja

"Olen aina ollut enemmän työuralla kuin ollut opiskelija. En puhu pelkästään ajankäytöstä, vaan ajatusmaailmasta. Kursseista saa enemmän irti, kun sisällön peilaa työelämän sovelluksiin."

"Toimin osakkaana ja markkinointijohtajana internetalan yrityksessä. Tällä hetkellä työskentelemme Helsingissä ja New Yorkissa. Kirjoitan myös gradua teologisessa tiedekunnassa sosiaalietiikan pääaineessa. Samalla teen kandivaiheen opintoja valtiotieteellisessä tiedekunnassa taloustieteessä."

"Teologinen tiedekunta on antanut tietoja ja taitoja, joita hyödynnän työelämässä. Teologisen tiedekunnan brändi on vahva, mutta ei siihen suuntaan, joka olisi auttanut minua liike-elämässä. En tietenkään näin missään vaiheessa odottanutkaan."

"Teologius ei ole heikkous, vaan mahdollisuus erottua tai rakentaa oma brändi. Olen saanut onnekseni työskennellä intohimoisten ja älykkäiden ihmisten kanssa, jotka ovat itsekin rakentaneet oman brändinsä. New Yorkissa olen törmännyt liike-elämän johtajiin, joiden koulutustaustat ovat mitä tahansa kielitieteistä seksuaalisuuden psykologiaan. Vain yksi kahdestakymmenestä on Stanford tai Harvard Business Schoolin veteraani. Tärkeintä on se mitä osaat."

"Päädyin teologiseen tiedekuntaan, koska minua kiinnosti miten suuret ihmisjoukot ajattelevat. Koin, että uskonnoilla on tässä paljon annettavaa, koska ne ovat vuosituhansien aikana osoittaneet pysyvyytensä. Niissä on jotain konkreettista ja mitattavaa. Koin myös, että maailmanuskonnot ovat paras tapa koota raaka yleiskuva siitä miten ihmiset ajattelevat eri puolilla maailmaa."

"Minulle paljastui vasta parin opiskeluvuoden jälkeen, että asiat jotka minua kiinnostivat ihmisjoukkojen ajattelussa eniten, olivat sovellettavissa kaupallisella alalla, markkinoinnissa. Markkinointiin siirtymisessä auttoi merkittävästi myös oma yli kymmenvuotinen harrastuneisuus internet-yhteisöjen parissa. Yrityksemme tuote on internet-sivustolle asennettava työkalu, jolla rakennetaan keskusteluyhteisö. Olin ideaali henkilö työhön."

"Haluan korostaa yrittäjyyttä. Onneksi parina viime vuonna yliopistolla on pikku hiljaa herätty yrittäjyyden kannustamiseen. Kaikista ei tarvitse tulla yrittäjiä, mutta on tärkeää, että tämä vaihtoehto tuodaan esiin. Yllättävän monesta olisi yrittäjäksi, jos heissä saisi aikaan ensimmäisen kipinän. Älä takerru opinnoissasi muotteihin."

"En voi puhua kaikkien yliopistotutkintojen puolesta, mutta on totta, että raskaat koulutusjärjestelmät laahaavat kehityksen perässä. Mitä teknologiaan tulee, ovat ohjelmistokehittäjien tiedot vanhentuneita jo valmistumispäivänä."

"Jos opiskelet aineita joihin suhtaudut intohimoisesti, on todennäköistä, että luettavat kirjat loppuvat jossain vaiheessa kesken. Lukemista kannattaa täydentää työnteolla tai projekteilla mahdollisimman varhain, jotta voit viedä tietosi ja taitosi uusille tasoille."

http://bublaa.com

Hippo Taatila: Miten minusta tuli kääntäjä

"Tutustuin **G.I. Gurdjieffiin** ensi kerran syksyllä 2005, kun lainasin ystävältäni **P.D. Uspenskin** kirjan Sirpaleita tuntemattomasta opetuksesta. G:n maailmannäkemys kolahti minuun mystiikan ja esoterian ystävänä niin, että kolme vuotta myöhemmin kirjoitin kandin hänestä."

"Teologian kandidaatin tutkielmani G:n oppien suufilaisesta aineksesta oli sormiharjoitus, jota tehdessäni paitsi opettelin tieteellistä kirjoittamista ja metodiikkaa, yritin myös hahmottaa G:n järjestelmän suuret linjat. Lähteisiini kuului G:n omaelämäkerrallinen teos Meetings with Remarkable Men, jota lukiessani en voinut olla ihmettelemättä, miksi näin käsittämättömän kiehtovaa opusta ei ole käännetty suomeksi."

"Aloitellessani C.G. Jungia koskevaa pro gradu -työtäni aloin kääntää Meetingsin esipuhetta suomen kielelle parin G:sta kiinnostuneen tuttavani iloksi. Esipuheen saaman positiivisen vastaanoton myötä päässäni alkoi hahmottua ajatus suomennusurakasta. Otin yhteyttä kustannusyhtiö Sammakkoon, joka oli heti projektille myötämielinen."

"Kääntämisprosessi vei kaikkineen kaksi ja puoli vuotta, jonka jälkipuolisko oli käsittämättömän haastava. Harhakuvitelmani käännöstyön luonteesta sulivat käsiin kustannustoimittajan avauspalautteen myötä ja Suomen Gurdjieff-seuran jäsenten kanssa käsitin ensi versioni käsitteellisen puutteellisuuden. Olen kiitollinen Seppo Lahtiselle, Bob Reinsteinille ja muille, jotka opettivat minulle nöyryyttä ja työn kunnioittamista."

"Muistin kuulleeni G:n nimen ensi kerran Image-lehdessä syksyllä '02 ilmestyneessä **A.W.Yrjänän** haastattelussa. Rohkaistuin kysymään Yrjänältä, olisiko hän kiinnostunut kirjoittamaan käännökselleni jälkisanat, ja hän suostui oikopäätä. Yrjänän myötämielinen asenne hullunhankettani kohtaan oli valtava energialataus keskellä ylittämätöntä vuoritaivalta."

"Teologian maisterin tutkinnolla oli valtaisa merkitys käännökseni kannalta; teologian, uskontotieteen, psykologian ja filosofian opinnot valoivat monitieteellisen perustan, jonka pohjalta Kohtaamisten kaltaisen vaativan hankkeen loppuunsaattaminen oli mahdollinen."

"Olen käännökseni myötä kiivennyt yhdelle vuorelle, mutta horisonttiin katsoessani näen kymmeniä uusia – kysymys on siitä, mille vuorelle päätän kivuta seuraavaksi."

"Seuraava hankkeeni voi olla käännös, kirja, opetusprojekti, mikä hyvänsä; olennaiseksi olen havainnut sen, että maisteri ei saa langeta oppiarvonsa tai asiantuntijuutensa harhaan, vaan hänen on löydettävä tekemiseen vaadittavat ilo ja nöyryys yhä uudelleen."

G.I. Gurdjieff: "Kohtaamisia Merkittävien Henkilöiden Kanssa" (Sammakko 2013) julkaistiin 24.10. Helsingin Kirjamessuilla. Hippo Taatila vieraili kirjansa tiimoilta ainakin Bassoradiossa ja Radio Wyrdissä.

Kuvat:

Kim Katainen - oma kokoelma.
Hippo Taatila - Antti Tuomola.

arvio:

TEOLOGIT POIS MUOTISTA

Teksti: Emilia Kuusisto

Millainen on teologi? Mitä vähemmän kosketuspintaa vastaajalla on oikeisiin teologeihin, sitä stereotyyppisempi vastaus kysymykseen luultavasti on. Rento jutustelu siirtyy nopeasti uusiin sfääreihin, kun joku paljastuu teologiksi ja saa loppuillan kuunnella ripitystä ristiretkistä ja Ylen homoillasta. Monilla on vanhentunut käsitys teologeista, meidät lokeroidaan helposti.

Mahtuuko teologi muottiin? Harvemmin. Toki on olemassa niitä stereotyyppisiä lajinedustajiakin, mutta oikeasti olemme varsin heterogeeninen joukko. Teologinen koulutusala on muuttunut viime vuosikymmeninä: yhä useammat eivät työllisty kirkkoon tai opettajiksi, lisäksi ala on naisistunut. Nyt aiheesta löytyy myös tuore tutkimus.

Kati Niemelän ja Veli-Matti Salmisen toimittama teos Teologiksi kasvamassa. Koulutusalan valinta, opiskeluprosessi ja ammattiin suuntautuminen. (2013) on kätevä ja helppolukuinen yhdeksän kirjoittajan artikkeleista koostuva tutkimus tämän päivän teologeista. Kirjoittajat ovat teologian ja teologisen koulutuksen tutkijoita Helsingin ja Itä-Suomen yliopistoissa sekä Kirkon tutkimuskeskuksessa. Kirja on samalla Kirkon tutkimuskeskuksen vuonna 2009 käynnistämän "Teologiksi ja teologina kasvaminen" -tutkimushankkeen loppuraportti.

Teoksen lukemista on helppo suositella. Se sopii kenelle tahansa yleissivistyksen nimissä, mutta myös ennakkotietopaketiksi teologin uraa harkitseville. Alaa opiskeleville tutkimus on omiaan rauhoittamaan opiskelu- ja urakriisejä: ei haittaa jollet istu perinteiseen teologin muottiin, ei istu moni muukaan.

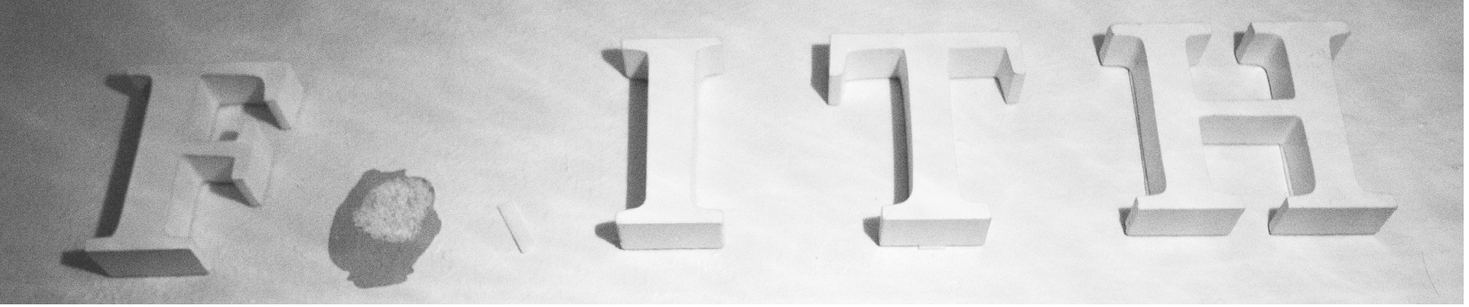

USKON ÄÄNEEN LAUSUMISEN JA VAIKENEMISEN RAJALLA

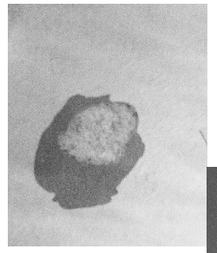

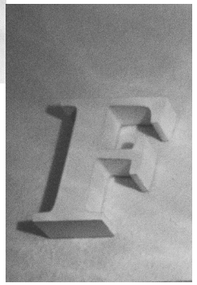

Tuoreet kesäteologit kohtaavat saman ongelman joka vuosi: millaisia ovat omat ajatukset suhteessa kirkon opetukseen? Mitä luterilainen kirkko oikeastaan opettaa? Missä suhteessa seurakunnan työntekijällä on oikeus lausua julki omia ehkä poikkeaviakin mielipiteitään? Mitä jos on eri mieltä?

Teksti: Milla Purosalo - Kuvat: Sofia Lomakka

Harhaoppinen?

Kevään 2013 viimeisessä TYT:n työllisyysjaoston järjestämässä Kirkon illassa oli aiheena papin omatunto tunnustuskysymyksissä eli juuri klassinen kesäteologin ongelma: mitä voi sanoa ääneen työskennellessään seurakunnan palveluksessa. Vieraana Kirkon illassa oli helsinkiläinen pastori Antti Kylliäinen, joka ehkä parhaiten tunnetaan kohua herättäneestä teoksestaan Kaikki pääsevät taivaaseen: Välttämättömiä tarkistuksia kristilliseen opinkohtiin (1997). Teoksessa Kylliäinen väittää, että helvettiä ei ole olemassa ja että kaikki pääsevät taivaaseen. Teoksen seurauksena Kylliäisestä tehtiin viisi kantelua tuomiokapituliin. Kanteluiden seurauksena tehdyn tutkinnan perusteella todettiin, että jatkotoimenpiteisiin ei ole syytä: Kylliäinen sai jatkaa virassaan.

''Minun oikeaoppisuuttani on tutkittu varmaan enemmän kuin kenenkään Suomen evankelisluterilaisessa kirkossa työskentelevän'', Kylliäinen naurahtelee taustatutkimuksiin liittyen. Hän kertoo kohun aikana piispana olleen Eero Huovisen suhtautuneen saatuihin kanteluihin rauhallisesti. ''Pappisvihkimyksessä sitoudutaan olemaan dialogissa tunnustuskirjojen kanssa. Harhaoppista ei ole sanoa, mitä itse ajattelee. Sen sijaan, jos sanoo kirkon tai tunnustuskirjojen opettavan jotain mitä ne eivät opeta, se on harhaoppista'', Kylliäinen tiivistää aiheesta käydystä keskustelusta.

Omien sanojen takana

Kylliäinen kannustaa pysymään omien mielipiteidensä ja uskomuksiensa takana. Hän luettelee kolme syytä. ''Pappeus on ennen kaikkea sitä, että on ihminen toiselle ihmiselle. Työtä tehdään hyvin vahvasti persoonalla ja oman itsensä ja jaksamisensa vuoksi rehellisyys on tärkeää'', Kylliäinen selittää. Toiseksi hän toteaa rehellisyyden olevan tärkeää seurakuntalaisten kannalta. Hänen mukaansa seurakuntalaiset kyllä huomaavat, onko pappi aito vai ei. Aitous taas synnyttää luottamusta ja tekee papista inhimillisemmän. Kolmanneksi Kylliäinen vetoaa kirkon etuun. ''On tärkeää, etteivät seurakunnan työntekijät näyttäydy epäaitoina tai järjenvastaisina – etteivät kaikki lähde kävelemään'', hän viimeistelee.

Kylliäisen tapauksen aikaan jotkut kyseenalaistivat, onko oikein antaa papin opettaa Suomen evankelisluterilaisen kirkon rippikouluissa, jos hänen tapaansa ajattelee kaikkien pääsevän taivaaseen. Samalla tavoin voitaisiin kysyä, onko oikein antaa vanhoillislestadiolaisen papin opettaa saman kirkon rippikouluissa, vaikka hän uskoisi ainoastaan vanhoillislestadiolaisten voivan pelastua. Toiselle liian liberaali on toiselle liian konservatiivinen, ja etenkin pääkaupunkiseudulla konservatiivinen tuntuu olevan lähinnä kirosana. Sen vuoksi keskiverto vasemmistovihreää yliopisto-opiskelijaa konservatiivisempien mielipiteiden julkituominen saattaa tuntua vaikealta. Kuitenkin, myös seurakunnan työntekijällä on oikeus mielipiteeseen, kumpaan kategoriaan hän ikinä kokee kuuluvansakaan.

Kiellettyjen aiheiden luettelo

Postempiristisessä maailmassa, jossa kenellä tahansa on oikeus sanoa mitä tahansa, Suomen evankelisluterilainen kirkko on yleensä ottanut vaikenijan aseman. Vaikeneminen ehkä on ymmärrettävää, sillä kirkon saamalla mediajulkisuudella harvemmin on ollut positiivisia vaikutuksia ainakaan sen jäsenmäärään. Piispat ovat antaneet virallisia lausuntoja lähinnä mediakohuihin liittyen. Kun pohditaan kirkon virallista kantaa eettisissä kysymyksissä, ei ole ihme jos on sitä mieltä, ettei kirkolla ole mielipiteitä lainkaan. Suurin osa suomalaisista pitää kirkkoa etäisenä ja omalla kohdallaan merkityksettömänä. Kirkon näkökulmasta sen näennäistä mielipiteettömyyttä ei siis voida ainakaan pitää positiivisena näkökohtana.

Vaikeneminen ja arkojen aiheiden välttely ei kuitenkaan ole vaikea asia ainoastaan, mitä tulee kirkon ja yhteiskunnan väliseen viestintään. Kirkon vähäinen kannanotto eettisiin kysymyksiin näkyy myös kirkon sisällä ja potentiaalisten tulevien kirkon työntekijöiden kesken vaikenemisena hankalilta tuntuvista aiheista. Kun tuleva naispappi avaa suunsa aiheesta naispappeuden vastustajien keskuudessa, on seurauksena yleensä aiheenvaihdos. Tätä ei voida pitää suotavana mallina. Kirkon avoimuus ulospäin lähtee sen sisältä, työntekijöiden ja aktiivien avoimuudesta. Myös aiheista joista ollaan eri mieltä pitää kyetä keskustelemaan, ilman että mielessään ennakkoluuloisesti leimaa toisen liberaaliksi tai konservatiiviksi. Kyseisten termien sisältö kuitenkin riippuu paljon määrittelijästä. Kirkon työntekijöiden ja aktiivijäsenten keskinäinen avoimuus on tärkeää ennen kaikkea, jotta myös se kirkosta vieraantunut keskivertosuomalainen voisi tuntea kirkon omakseen. On muistettava, että kirkon sanoman ytimessä on kuitenkin yhteinen usko Jeesukseen, jonka pitäisi olla pääasia.

Aika rikkoa hiljaisuus

Toisen näkökulman hiljaisuuteen antaa kaikkia seurakunnan työntekijöitä sitova vaitiolovelvollisuus, mitä tulee sielunhoidollisiin keskusteluihin. Sielunhoidollisen keskustelun raja on usein vaikea määrittää, sillä ei suinkaan kaikkia seurakuntalaisten kanssa käytyjä keskusteluja voida pitää sielunhoidollisina. Vaitiolovelvollisuuden velvoittavuus myös vaihtelee pappien, diakonien ja nuorisotyöntekijöiden välillä. Mitä kesäteologeihin tulee, virallista ohjeistusta ei näytä olevan. Sikäli oman maalaisjärjen käyttö on tarpeellista. Hyvä ohjeistus on olla puhumatta kuulemistaan asioista eteenpäin. On kuitenkin muistettava, että myös seurakunnan työntekijöitä sitoo Suomen laki. Vaikka pappien kohdalla rippisalaisuus on ehdoton, on olemassa kaksi poikkeustilannetta, joissa myös pappeja koskee ilmoitusvelvollisuus viranomaisille.

Yleinen esimerkki pappia koskevasta rippisalaisuudesta on se, että vaikka joku kertoisi tappaneensa, pappi ei saa kertoa sitä eteenpäin. Toinen on tilanne silloin, kun kyseessä oleva rikos, esimerkiksi murha, on vasta hankkeilla: tällöin rikos kuuluu ilmoitusvelvollisuuden piiriin. Viranomaisilmoitusta ei ole kuitenkaan tehtävä kevyin perustein, vaan ensin on otettava selville, suunnitteleeko asiasta puhuva henkilö rikosta vakavissaan, ja kehotettava häntä itse menemään viranomaisten puheille.

Toisen poikkeuksen sääntöön asettaa lastensuojelulaki. Lastensuojelulain piiriin kuuluu jokainen alle 18-vuotias, seksuaaliasioissa noudatetaan kuudentoista vuoden suojaikärajaa. Lain perusteella ilmoitusvelvollisuuden piiriin kuuluu paitsi hankkeilla oleva törkeä lapsen seksuaalinen hyväksikäyttö, raiskaus tai törkeä pahoinpitely, myös jo tapahtunut lapsen seksuaalinen hyväksikäyttö, jos on todennäköistä, että se edelleen jatkuu. Toisaalta ilmoitus tulee tehdä, jos tekijä on lapselle erityisen läheinen, esimerkiksi perheenjäsen tai muu luotettu aikuinen, tai jos lapsi on tekijästä jollain tapaa riippuvainen.

Lähteet: Aika puhua, aika vaieta. Rippisalaisuus ja vaitiolovelvollisuus kirkossa. (Suomen ev. lut. kirkon kirkkohallituksen julkaisuja, 2011)

Kirjoittajan kommentti:

''Omien mielipiteidensä ilmaiseminen ei kuitenkaan aina ole helppoa. Joka kesä kuulee huhuja papeista, jotka ovat pyytäneet kesäteologia tai jotakuta muuta leirillä työskentelevää henkilöä vaikenemaan esimerkiksi samaa sukupuolta olevien avioliittoa koskevista näkemyksistään, jotka kyseisen papin näkökulmasta näyttäytyvät liian liberaaleina. Toisaalla kuulee tarinoita papeista, jotka ovat saattaneet hautajaisissa todeta, että kadotukseenhan vainaja todennäköisesti joutuu, koska ei ollut uskossa.''

Olen suorittamassa ekumenia-kurssin tehtävänä vierailua kristillisyyden vapaan suunnan messuun. Istun salissa, ja ympärilläni on epätodellisen paljon nuoria, jotka kaikki vaikuttavat tuntevan toisensa. On miellyttävän hämärää, ja kotikutoinen tekemisen meininki rentouttaa. Päätän avartaa ahdasmielistä mieltäni ja päästä karismaattisen kristillisyyden pelostani, joten otan avoimena vastaan kaiken sen vieraan mitä on tulossa. Ja sitten se tulee – saarna, jonka helvetinliekkejä en olekaan valmis ottamaan iholleni. Kovetan päälleni panssarin ja lähden pois entistä ahdasmielisempänä.

Puolisen vuotta kuluu, ja istun toisessa salissa kaukana kotoa. Olen innoissani – vihdoin empiiristä kokemusta paljon puhutusta afrikkalaisesta messusta! – mutta samalla pelottaa. Entä jos panssarini kovettuu taas vaan lisää? Tällä kertaa ympärilläni istuu etiopialaisen kaupungin koko kirjo: uurteisia mummoja, perheitä, nuoria aikuisia parhaisiinsa pukeutuneina, lapsia valmiina pyhäkouluun. Eri väreissä vilkkuva risti riittää alttaritauluksi, ja sähköpianon takana päivitetty versio kanttorista alkaa soittaa vuoroin elektro-, vuoroin reggaekomppia ylistyslaulujen taustalle. Lähettiystävämme kääntää meille kielitaidottomille messun pääkohtia amharasta suomeen, mutta sanattomassa aistimisessa olisi jo minulle tarpeeksi. Tunnen kehossani, en niinkään tietoisessa mielessäni, kuinka ylistäjänaisen kiitoslaulu saa aikaan kylmiä väreitä ja kuinka saarnan puhe Pyhästä Hengestä köyhät olosuhteet ylittävänä rikkautena on aamenia huutavalle kirkkokansalle sitä todellista vapautuksen teologiaa, jolla olisi voima vetää minutkin koko olemuksellani iloon. Mutta jälkeenpäin mietin: mikä häpeä kahlitsi minut tanssimaan vain mielikuvissani?

Mikä on se raja, jonka me molemmat pelkäämme ylittävämme?

Tuskinpa kukaan teologi on voinut välttyä siltä mantralta, miten muiden kirkkokuntien sisäinen että omiksi helluntaiseurakunnikseen ryhmittyvä karismaattinen kristillisyys kasvaa niin Helsingissä kuin Addis Abebassa. Karismaattisessa perinteessä seurakuntalaisia rohkaistaan elämään uskoaan todeksi kukin oman luonteensa ja lahjojensa mukaisella tavalla. Kaikille rohkea julistaminen ei sovi, mutta lähtökohtana on silti se, että usko näkyy jollain lailla teoissa ja elämänvalinnoissa.

''Kaikki mitä mä oon ja teen pohjautuu sille, että mä oon Jumalan lapsi ja silmäterä. Se tuo merkityksen ja pohjan mun jokaiseen elämän osa-alueeseen'', kertoo **Riikka Trygg**, oululainen opiskelija ja aktiivinen helluntaiseurakuntalainen. Karismaattinen kristillisyys on globaalisti kasvava kansanliike, joten kansainvälisyys on luonteva osa seurakuntien ja yksittäisten seurakuntalaisten ajatusmaailmaa. ''On tietty helpompaa olla jotakin, jos tietää että on sieluntovereita ympäri maailmaa. On hienoa kuulla miten Jumala toimii ympäri maailmaa ja myös oman kaupungin ja seurakunnan keskellä'', Riikka toteaa. Kansainvälisyyteen kuuluu se, ettei perinteisillä kirkko- ja tunnustuskuntarajoilla ole niin suurta merkitystä, vaan oleellista on toivo kristittyjen ykseydestä. Toisaalta Riikka kokee voivansa kohdata Jumalan ja kasvaa uskossa sekä yhteydessä muuhun seurakuntaan nimenomaan helluntaiseurakunnassa: ''Saan jakaa mun uskoo siellä.''

Minulle arkipäiväisen mutkaton puhe Pyhän Hengen työstä on vierasta. On helpompaa olla vähän ympäripyöreästi kiitollinen elämän ihmeellisyydestä kuin puhua reilusti Pyhästä Hengestä. Tämä ei silti tarkoita sitä, ettenkö voisi astua oman mukavuusalueeni ulkopuolelle ja löytää sieltä kokemuksia pyhästä. Ja toivon, ettei tämä tarkoita myöskään sitä, etteivät hiljainen luottamukseni ja ulospäin suuntautunut karismaattisuus voisi kohdata.

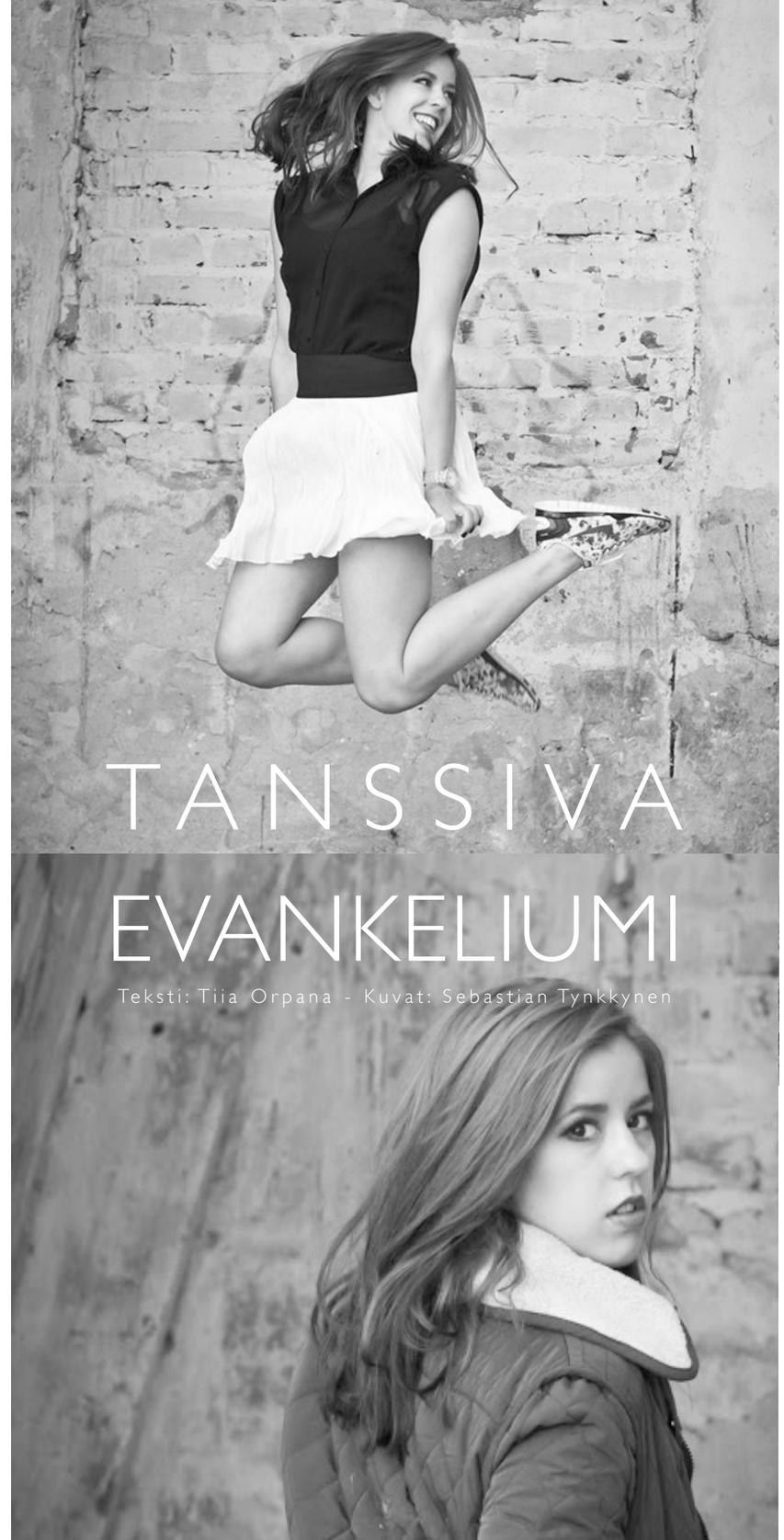

TANSSIVA EVANKELIUMI

Teksti: Tiia Orpana - Kuvat: Sebastian Tynkkynen

''Mä luulen, että suomalainen luonne ja kulttuuri on vaikuttanut paljolti siihen, mitä luterilainen kirkko on tänä päivänä. Musta on hienoa, että ihminen löytää omanlaisen seurakunnan, joten onneksi meillä on niitä erilaisia'', Riikka pohtii.

Karismaattiset kristityt voisi nähdä rationalismin läpäisemän aikamme toisinajattelijoina, jotka pyrkivät vapauttamaan kristinuskon kaiken järkeistämisen pakosta. Kysymys ei koske vain Suomen kirkollista kenttää vaan koko maailmanlaajuista ekumeenista keskustelua. Onko esimerkiksi ei-läntisten kristittyjen omaksuttava länsimaiselle tieteelle ominainen ja sitä kautta kirkkojen teologiaan heijastuva skeptinen rationalismi voidakseen olla kristittyjä? Kenen uskonnollisia kokemuksia kunnioitetaan ja kenen kyseenalaistetaan? Kuinka ylipäänsä kohdata, jos ei koe tavoittavansa sitä tasoa, jolta toinen puhuu uskostaan? Ehkä tulisikin jättää välillä sanat sikseen. ''Mä uskon, että mä oon vähän kuin kävelevä evankeliumi. Ja toivon, että Jumalan sanoma ja rakkaus saa vaan hehkua mun arkielämästä'', Riikka kuvailee omaa kristittynä elämistään.

Riikka ei ole hävennyt helluntailaisuuttaan, mutta joskus oma oleminen suhteessa ulkomaailmaan aiheuttaa hämmennystä: ''Ei-uskovaisille Raamattuun perustuva arvomaailma on aika vieras, koska nykyinen kulttuuri ei jaa näitä arvoja. Mulle on tärkeää palvella Jumalaa ja elää niin, että se tuo kunniaa Jumalalle. Esimerkiksi, mä haluan seksin suhteen odottaa avioliittoon enkä halua kännäillä. Nää on asioita, joita monien ei-uskovaisten on vaikea ymmärtää.'' Toisaalta oma yhteisö tuo turvaa: ''Seurakuntayhteys on varmaan yksi suurimmista syistä sille, että mä voin olla rohkea ja aito. Mulla on aina taustatuki, käy mun elämässä mitä vaan.''

Aitouteen on täytynyt Riikan elämässään kasvaa sekä itsetutkiskelun, toisten ihmisten että uskon antaman tuen varassa. Katutanssi on tärkeä osa hänen elämäänsä, mutta kaikki kanssakristityt eivät näe klubeilla bilettämistä kristillisenä elämäntapana. Tällöin Riikan on punnittava omaa aitouttaan suhteessa kristityn identiteettiinsä: ''Kun mun arvomaailma perustuu Raamattuun, niin ei mun tarvitse elää missään luolassa varoen, että maailma saastuttaa.''

Mietin, onko klubeilla tanssimisen kristillisyyttä epäilevien häpeä samaa sukua kuin omani, joka esti minua pistämästä tanssiksi etiopialaisessa messussa. Klubeilla uhkana nähdään kenties tanssimisen tuoma avoin ruumiillisuudesta nauttiminen, ja minua taas arveluttaa se, kuuluisiko ruumiillisuudesta nauttia kuitenkin muualla kuin kirkossa. Mikä on se raja, jonka me molemmat pelkäämme ylittävämme?

Rehellisestä kristittynä elämisestä puhuttaessa kiinnostavaa on sen pohtiminen, onko kristityillä velvollisuus olla oman elämänsä lähetystyöntekijöitä, jotka julistavat evankeliumia kaikkialla, missä ikinä kulkevatkin. Riikan kokemuksen mukaan avoimuus vetää ihmisiä puoleensa: ''Mä uskon, että olemalla rohkeasti sitä mitä on ihmiset ympärillä huomaa sussa jotain hienoa! Ihmiset viihtyy sun ympärillä. Multa tullaan monesti kyselemään mun uskosta ja Jumalasta, jos oon pari kertaa maininnut jossain, että käyn helluntaiseurakunnassa.'' Väkinäiseen, ulkoapäin tulevaan evankelioimiseen hän ei kuitenkaan usko. Arjen eettinen asenne ja teot ovat sanoja voimakkaampia niin kaukomaiden lähetyskentillä kuin omassa lähiympäristössä: ''Rakkaus on se tärkein. Että mulla on rakkaus ja arvostus Jumalaa, muita ihmisiä ja myös itseäni kohtaan. Ja toivon sen näkyvän mun arkielämässä.''

Karismaattisen kristillisyyden nousu asettaa uuden haasteen maailman kristityille. Samaan aikaan kun Suomen kirkko kipuilee riivaajakohujen kanssa, Etiopiassa kirkkoon liitytään nimenomaan parantajien ja profeettojen takia. Tätä ristiriitaa ei ratkaista pelkällä järkeilyllä eikä kokemuksellisuudella. Sekä analyyttisen että eletyn teologian on kohdattava, jotta juopa eri tavalla kristinuskoon kiintyneiden välillä mataloituu. Ja miksei tätä kivikkoista matkaa kohti ymmärrystä taitettaisi välillä tanssiaskelin.

Juttua varten on haastateltu Helsingin Saalem-seurakunnan pastori Maikki Kuittista.

Porno: viriketta vai vahinkoa?

Teksti: Terhi Hannola - Kuva: Sofia Lomakka

Pornon kritisoiminen ei ole trendikästä. Pornon katsomisen puolesta puhutaan usein yksilövapauden nimissä ja pornotyöläisten ammatinvalinnan kyseenalaistaminen kuitataan holhoamisena. Sille on toki perusteensa: kullakin meistä on oikeus ja vapaus valita siitä, mitä omalla keholla tekee. Tätä itsemääräämisoikeutta kunnioitettakoon.

Vallitsevan ilmapiirin sävy ei silti välttämättä puhu totta. Olen pyytänyt teologi- ja opettajaopiskelija **Ville Mäkipellon**, yhden koukussapornoon.com -sivuston ylläpitäjistä, pohdiskelemaan kanssani pornon eri aspekteja. Hän ei välttämättä halua sivuston edustajana keskustella siitä, onko porno aina vahingollista, tai alkaa vastustaa pornoa sinänsä. ''Meidän sivusto jakaa elämäntarinoita ja erilaisia kirjoituksia ja kertoo mistä sellainen ihminen saa apua, joka kokee pornonkäyttönsä ongelmaksi.''

Ville on kuitenkin perehtynyt pornoriippuvuusnäkökulman ohessa pornoilmiöön laajemminkin, joten uskaltaudun kysymään: onko pornon kuluttaminen mielestäsi ennen muuta moraalinen valinta? ''Siihen liittyy tietynlaisia, nimenomaan yksilöeettisiä ongelmia: esimerkiksi se, mitä pornon katsominen aiheuttaa vaikkapa parisuhteelle. Pornon taustalla voi olla myös laajempia globaaleja ongelmia, kuten ihmiskauppaa tai seksuaalista hyväksikäyttöä''. Niinpä, on syytä muistaa, että kaikki pornonäyttelijät eivät ole ryhtyneet työhön omasta vapaasta tahdostaan. Harva on myöskään tullut alalle pornonäyttelijän työ ensisijaisena tähtäimenään. Peruspornonkuluttaja tuskin miettii paljoa netissä nähtävillä olevan pätkän taustoja.

Koukussapornoon.com -sivuilla asetutaan yksilön rinnalle ja tarjotaan apua kristillisestä lähtökohdasta. Millä tavoin uskonnottomalle voisi perustella pornon mahdollista haitallisuutta?

Ville mainitsee amerikkalaisen lääkärin Jennifer Schneiderin, joka on tutkinut pornon vaikutusta parisuhteessa ja perheessä. ''Jos pariskunnan toinen osapuoli katsoo pornoa, niin toisen emotionaalinen reaktio voi olla hyvin samankaltainen, kuin jos pornoa kuluttava puoliso pettäisi häntä. Hän kokee riittämättömyyden tunnetta.''

Porno siis aiheuttaa monesti kitkaa, vaikka jotkut tahot markkinoivatkin pornoa juuri pariskunnille, virkistyselementtinä aikuiseen parisuhteeseen.

Juttuni taustatutkimustyön nimissä kurkistan internetin avustuksella myös kristillisen pornon maailmaan. Oikeastaan tutustuminen jää melko pintapuoliseksi, mutta peruslinjaus selviää. Saitti, joka vannoo asiallisen seksiopastuksen puutteellisuuden nimeen, maalailee kristillistä pornoa jotakuinkin näin: ''Filmed procreation. Porn the way God intended.''

Villellä ei ole ilmiöstä varsinaista tuntemusta, mutta perusidea riittänee. Pornoahan sekin on. Vaikka filmeissä esiintyykin pelkästään avioopareja ja tarkoituksena on olla muille avuksi. ''Asetelma, jossa katsotaan joidenkin muiden seksiä, sisältää tiettyjä eettisiä varauksia suhteessa kristinuskoon. Kristinuskossa seksuaalisuuden kuitenkin ajatellaan kuuluvan kahden ihmisen välille – vakiintuneeseen ja vastuulliseen suhteeseen. Seksi on osa kahden ihmisen välistä vuorovaikutusta ja syvää yhteyttä. Näen asian niin, että pornon tuominen parisuhteeseen on aina ulkopuolisen tuomista siihen. Olkoonkin, että se on näyteltyä.''

Porno tosiaan on ihmisten aikaansaannosta ja ihmisten näyttelemää: ei jotain ylhäältä tullutta, jättiläismäisen pornoteollisuus-nimisen sammon ulossylkemää.

Kristillistä tai ei, porno tuntuu tarjoavan nopean avun kaikkimullehetinyt-tapaamme olla maailmassa. Porno ei toki itsessään ole vastaus seksuaaliseen tarpeeseen, mutta se tarjoaa apua tunnelmaan virittäytymiseen. Ville, pitääkö seksuaalinen tarve aina tyydyttää?

''Ei aina pidä. En ainakaan usko seksuaalisten tarpeiden olevan rinnastettavissa vaikkapa nälkään tai janoon.''

Monet silti kaipaavat seksiä, vähintäänkin soolona. Miten yksineläjän tulisi seksuaaliset tarpeensa kanavoida? Mitä käy seksihalulle, jos siihen ei koskaan vastata – voiko se kuolla?

Ville korostaa, että kysymys yksineläjän seksuaalisuudesta on hyvin vaikea. Siihen ei ole mitään yksioikoista vastausta: ''Jos ajatellaan, ettei seksuaalisuus ole lopulta vain tyydyttymisen tarve, vaan tarve olla toisen ihmisen kanssa ja hänen lähellään, niin vastaus voisi löytyä sitä kautta.''

Tuomas Enbuske kirjoittaa 7.6.2013 Helsingin sanomien kolumnissaan ''Faijaskin katsoo pornoa'' kaikkien miesten katsovan pornoa – siis jokaisen miehen isästä appiukkoon. ''Sori vaan'', hän lisää.

'''No kaikki miehethän kattoo pornoa' on yksi sellainen sosiaalinen konstruktio mitä pitää säilyttää yllä'', Ville sanoo.

Sen vuoksi pornon katsomisen oikeutuksesta ei ehkä kovin usein puhuta. Eikä siitä, että on varmasti myös suuri joukko pornoa katsovia naisia. Jokapäiväinen pornomme todella on niin arkipäiväistynyt ilmiö, ettei sitä kyseenalaisteta yhtään sen enempää kuin viikoittaisen siivouksen tarpeellisuutta.

Miehet ovat silti eittämättä pornon suurin kuluttajakunta, joten lähestymme pornoa siitä näkökulmasta. Kerron Villelle tuntemistani naisista, jotka toteavat miestensä pornon katselun olevan heille ihan okei: ''En sulje pois sitä mahdollisuutta. Mutta usein asiat, joita vaikkapa perheterapeutille puhutaan, ovat sävyltään erilaisia. Jos kysytään naisilta keskimäärin, että kumpaa he haluavat miestensä katsovan illalla kahden tunnin ajan: pornoa, vai urheilua?, niin yleensä vastaus on, että urheilua''.

Palatakseni vielä Enbusken kolumniin: hän kirjoittaa pornon antavan realistisemman kuvan seksistä, ainakin mitä tulee romanttisten komedioiden vaalivaan kuvaan.

En pysty äkkiseltään palauttamaan mieleeni montaa romanttisen komedian seksikohtausta, mutta arvioin niiden olevan pääpiirteissään usein ainakin turhan kliinisiä ja jokseenkin pehmeitä verrattuna oikeassa elämässä harrastetun seksin realiteetteihin. ''Tuo on sinänsä hyvä näkökulma: on tarpeellista miettiä myös, minkälaisia muita asioita meidän päähän syötetään eri suunnilta. Ei pidä liikaa demonisoida pornoa vääristyneestä parisuhdekuvastamme.''

Ilmiön monipuolisen puntaroinnin jälkeen tiedustelen Villen kantaa vielä yhteen asiaan. Mikä on mielestäsi järkevä suhtautuminen pornoon?

''On tietysti hankala sanoa kaikkien kohdalla pätevää järkevää suhdetta, mutta suuntaviivoja voi hahmotella. Ensinnäkin, porno on aikuisviihdettä, jossa on K18-leima. Pornossa näytetään sellaisia asioita, minkä käsittelemiseen ei teinillä tai nuorella ole välineitä. Toiseksi: porno antaa kuvaa seksuaalisuudesta, mikä on kuitenkin paljon enemmän, kuin mitä filmillä pystytään näyttämään. Pornosta jää puuttumaan ihmisen persoonan kuvaus ja kunnioitus.''

Villen mukaan jokaisen olisi hyvä suhtautua pornoon reflektiivisesti. Itseltä voisi kysyä esimerkiksi seuraavia asioita: rakentaako pornon katsominen luonnettani jollain tavoin? Mikä on oma suhteeni pornoon, ja minkälainen rooli pornolla elämässäni on?

Kenties pornosta ei ole tarpeen heti alkuun - jos ollenkaan - muodostaa kahlitsevaa mielipidettä. Tärkeintä on irtautua massasta, pysähtyä hetkeksi ajattelemaan.

THE ROOM
ja campin hävytön nautinto

Teksti: Olli-Pekka Toivanen

Pikkubudjetilla tehdystä, vuonna 2003 valmistuneesta yhdysvaltalaisesta **"The Room"** - elokuvasta on kasvanut vuosikymmenen kuluessa maailmanlaajuinen hitti, joka on saavuttanut viime vuosina myös Pohjoismaat ja näiden joukossa Suomen. Filmin ympärille syntyneen kiihkeän fanikultin näkyvin ilmenemismuoto on täysin omaa etikettiään noudattavat yleisönäytökset. Katsojat pukeutuvat rooliasuihin, huutavat määrättyjä repliikkejä tietyissä kohdissa ja heittelevät ilmaan rekvisiittaa, erityisesti muovilusikoita (selitykset ja tarkemmat ohjeet löytää googlaamalla).

Mistä "The Roomissa" on oikein kyse? Tarina, joka lähtökohtaisesti kuulostaa tavanomaiselta kolmiodraamalta, on käytännössä jotain ihan muuta. Elokuvan toteutus tuottaa surrealistisen katsomiskokemuksen kokonaisvaltaisessa kömpelyydessään, jonka rakenneosia ovat melodramaattinen yliampuvuus, kankea näytteleminen, tahatonta komiikkaa vilisevä dialogi ja epäjohdonmukainen, irrallisia sivujuonia rönsyilevä käsikirjoitus. Kokonaisuuden ainutlaatuinen henki kiteytyy ohjaaja-käsikirjoittaja-tuottaja- pääosan esittäjä **Tommy Wiseaussa**, jonka kulahtaneen rock-tähden habituksella ja tunnistamattomalla aksentilla koristettu näyttelijäsuoritus on jotain sanoinkuvaamatonta. Viimeistään tässä vaiheessa herää kysymys, mitä kukaan näkee koko elokuvallisessa ketjukolarissa.

Ilmiö, joka saa arvostelukykyiset ihmiset hullaantumaan kaikilla tasoilla ala-arvoisesta tuotoksesta, ei ole uusi. Yhdysvaltalainen kulttuurikriitikko **Susan Sontag** määrittelee vuonna 1964 julkaistussa esseessään "Notes on Camp" tavan nauttia taiteesta, joka karttaa perinteisiä arviointikriteerejä. Camp on kömpelöä, mautonta, yliampuvaa ja vilpitöntä. Camp syntyy, kun tekijöiden kunnianhimoiset tavoitteet jyräävät hyvän maun yli tavalla, joka vaatii yleisöltä tiettyä ymmärrystä teoksen tahattomia ansioita kohtaan. Elokuvahistorian tunnustettuja camp-klassikoita ovat maailman huonoimmaksikin filmiksi mainittu "Plan Nine From Outer Space" (1959) ja musikaali "The Rocky Horror Picture Show" (1975), jonka fanitus muistuttaa hyvin paljon "The Roomia" yleisöesityksiin liittyvissä rituaaleissaan.

Tällainen asenne saattaa kuulostaa vieraalta ajassa, jossa Salatuista elämistä, mökkilukemisena säilytetyistä Hertta-kirjoista ja Finnhits-kokoelmista saadut sävärit on etäännytetty ironian ja ylemmyydentuntoisen naureskelun taakse. Kyllähän edellä mainituille asioille nauraa, mutta eihän niistä voi tykätä tosissaan, tai varsinkaan sanoa sitä ääneen. Vai voiko? Kysykää joltain Salkkareita seuraavalta tuttavaltanne, pitääkö hän sarjasta siitä huolimatta, että se on katsojan älyä aliarvioivaa sekoilua, vai juuri sen vuoksi. Vastaus lienee yksiselitteinen.

Kertooko "The Roomin" huima suosio siitä, että ironian aika vallitsevana tendenssinä on ohi, ja camp tekee uutta nousua tilanteessa, jossa omia mieltymyksiä ei tarvitse hävetä? Ei välttämättä. Sontagin mukaan on ensinnäkin olemassa ero "naiivin" ja itsetietoisen campin välillä. Naiivi camp on olemassa ensisijaisesti teoksen ja yleisön vuorovaikutuksessa. Tekijän intentio on ollut tuottaa jotain vakavasti otettavaa, joka kääntyy yleisön mielessä koomiseksi. Itsetietoisessa campissa taas vedetään varta vasten naruista, joiden tiedetään aiheuttavan yleisössä reaktion: camp voi siis olla myös tarkoituksellista. Myös camp itsessään sisältää lähtökohtaisesti tietyn etäisyyden ottamisen teokseen sen sisällön ja keinotekoisen muodon erottelemiseksi, joten mistään välittömästä kokemuksesta ei ole kyse.

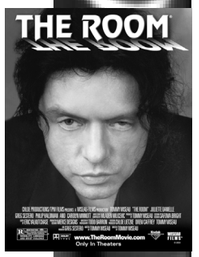

Nauttivatko "The Roomin" fanitkaan siis todella näkemästään, vai nauravatko he samalla ajatukselle, että ylipäätään katsovat moista roskaa? Asennoitumista voi helpottaa olettamalla elokuvan olevan jo lähtökohtaisesti itsetietoista campia, mitä on epäilty myös fanien keskuudessa. Tämä veisi pois paljon filmin hauskuudesta, mutta ei välttämättä vähentäisi sen arvoa: onhan myös "Rocky Horror" spektaakkelimaisessa mauttomuudessaan selkeän itsetietoinen, mutta samalla kuitenkin arvostettu elokuva.

Millä mielellä katsojat ottavatkin "The Roomin" vastaan, niin elokuvan yleisönäytöksessä nähneenä voin kertoa nauraneeni vedet silmissä, miettimättä lainkaan, mikä koko tilanteessa oli aitoa ja mikä ei. Filmi on esitetty jo kahdesti peräkkäin täysille saleille kevään Night Visions – festivaaleilla vuodesta 2012 alkaen, ja kuulemani mukaan se saattaa hyvinkin kuulua myös ensi kevään ohjelmistoon. Lupailtiin myös, että auteur itse, eli herra Wiseau voisi saapua paikalle juhlavieraan ominaisuudessa. Siihen asti… SPOONS!

YRITYSMAAILMASSA
ON TILAA TEOLOGEILLE

Yrittäjyys on varteenotettava vaihtoehto myös teologille, sanoo yhden miehen yritystä pyörittävä teologian maisteri.

Teksti: Marjo Myyryläinen - Kuva: Sofia Lomakka

Ville Lähdesmäki on 31-vuotias yrittäjä, teologian maisteri ja kauppatieteen opiskelija. Hän perusti yhden miehen yrityksensä RayQ - The Ray of Question Oy:n - kaksi vuotta sitten.

RayQ tekee monipuolisia kehityshankkeita, joiden suuruus vaihtelee. Kaikkein viimeisin laaja hanke oli helmikuussa, jolloin Lähdesmäki oli viikon Saksassa miettimässä television tulevaisuutta. Syksyllä vuorossa on yhteiskunnallinen hanke, jossa halutaan kuulla nuorten unelmia työelämästä. Kummiuden palvelumuotoilu uudelleen on työn alla.

Toisinaan Lähdesmäen yritys tekee yhden päivän valmennuksia. Asiakkaina on ollut erilaisia ihmisiä ja organisaatioita yhteiskunnan eri alueilta. "Olen oppinut valtavasti. Se on tämän työn paras anti."

Tie yrittäjäksi ei ollut Lähdesmäelle viivasuora. Yksityisyrittäjän lapsena hän oli päässyt, joskus joutunutkin näkemään, millaista on tehdä uraa palkkatyön ulkopuolella.

Teologisesta tiedekunnasta valmistumisensa jälkeen Lähdesmäki meni töihin valmennusyritykseen. Hänellä oli tavallinen työsopimus, kun taas muilla kollegoilla oli yrittäjäsopimus. Ajatuksena oli, että hänkin siirtyisi kokemusta hankittuaan työpaikalleen yrittäjäksi.

Sen hetki koitti vuonna 2011, tavallaan. Hänen työsopimuksensa ei muuttunut pelkästään yrittäjämuotoon. Hän perustikin oman yrityksen, jolla oli muitakin yhteistyökumppaneita.

Huonontuneen markkinatilanteen takia pelkästään vanhaan jääminen ei olisi ollut taloudellisesti kannattavaa. Tuttujen yhteistyökumppaneiden ja asiakkaiden turvin oli helppo ryhtyä yksinyrittäjäksi.

Moni yrittäjä joutuu aluksi tekemaan tappiota, mutta RayQ on ollut voitollinen koko historiansa ajan. "Olen kiitollinen. Tilanteeseen on varmaan osaksi syynä se, että minulla on kiinteitä kuluja aika vähän."

VAPAUS JA VASTUU

Lähdesmäki myöntää, että olisi voinut valita helpommankin uran. Opinnoissaan hän suoritti pätevyyden niin kirkon kuin koulunkin virkoihin. Nyt viisi vuotta valmistumisensa jälkeen hän voisi olla vakaassa virassa. "Voisin olla lekoisassa työpaikassa, jossa ammattiyhdistysliike neuvottelee minulle palkankorotuksen joka vuosi. Jokin sisälläni veti tekemään asioita toisin."

Vapaus ja vastuu kiehtovat yrittäjyydessä. Samalla ne ovat kääntöpuolia.
Aina voi sanoa, että markkinat ovat huonoja ja asiakkaat eivät halua maksaa. Loppujen lopuksi vika on aina sinussa itsessäsi. Ei voi virkamiesmäisesti paeta korkeamman virkahenkilön taakse."

Yrittäjä luopuu monesta suojaverkosta. Kukaan ei maksa sairastamisesta tai lomailusta.

Lähdesmäki ei halua stressata yrittäjyyden huonoista puolista, joihin hän ei voi vaikuttaa. Esimerkiksi verotuksesta voisi purnata. Sen sijaan hän keskittyy siihen, mikä yrittäjyydessä on myönteistä.

Kun puhe kääntyy työntekijän palkkaamiseen yhden hengen yritykseen, hän silti vakavoituu. Jos työntekijä sairastuu, minä vastaan siitä. Voin itse elää ilman palkkaa kaurapuurolla, mutta en voi laittaa toista elämään niin. Se on vastuullisuutta."

Varsinaisia yrittäjäkursseja Lähdesmäki ei ole käynyt. Yrittäjäystävien ja mentoreiden Maija-Liisa Frimanin ja Marko Kulmalan tuella hän on päässyt eteenpäin. Hän muistuttaa, ettei yksityisyrittäjäkään yritä yksin. Pitää etsiä osaamista täydentäviä kumppaneita. Yhden miehen yrityksessä se on elinehto ja riskienhallintaa.

LÄHDESMÄEN YRITTÄJYYSHENKISET NEUVOT TEOLOGEILLE:

1. Ole nöyrä. Valmistuminen ei tee sinusta valmista työelämään. Kymmenen vuoden päästä valmistumisesta ketään ei kiinnosta se, että olet teologi. Silloin kiinnostaa, mitä osaat ja mitä olet töissä tehnyt.
2. Ylläpidä osaamistasi. Kukaan ei maksa sinulle siitä, että olet teologi.
3. Yritä! Kukaan ei hae sinua kotoa tai maksa tyhjästä.
4. Ole oma itsesi! Persoonasi tekee sinusta ainutlaatuisen.
5. Älä jää yhden kortin varaan. Teologian maisterin tutkinto ei yksistään riitä.

Lähdesmäen yrittäjähenkistä blogia voi lukea TYT:n sivuilla www.tyt.fi/villelahdesmaki

Lähdesmäki myöntää, ettei kaikista ole yrittäjiksi. Kaikista ei tarvitse ollakaan. Kaikki eivät kestä yrittämisen paineita ja epävarmuutta, ja on hyväksyttävää kaivata turvalliseen työpaikkaan. Kaikilla voisi silti olla yrittäjämäinen asenne työn tekemiseen.

Hän ajattelee yrittäjyyttä myös teologeille varteenotettavana uravaihtoehtona. Lähdesmäki pitää koulutuksensa etuna syvää ymmärrystä ihmisyydestä ja keskeneräisyydestä. Maailma muuttuu jatkuvasti epävarmemmaksi, ja teologit osaavat käsitellä epävarmuutta. "Pitkään ajateltiin, että yritysten strategiat ovat tiedostettuja ja maailma taipuu niiden mukaan. Strategiat ovat kuitenkin enemmän kehkeytyviä ja ne muodostuvat tekemisen yhteydessä. Teologit ovat tottuneet puhumaan epävarmoista asioista, kuten Jumalasta."

Kansantaloustieteellisessä ihmiskuvassa usein oletetaan, että ihmiset toimivat rationaalisesti. Kristillisessä ihmiskuvassa sen sijaan ymmärretään, että ihminen mokaa joskus tahtomattaankin eikä tee sitä, mitä tahtoisi tehdä.
"Se tuo laajempaa ymmärrystä", Lähdesmäki sanoo ja lähtee kohti seuraavaa yritystapaamista.

LIITY PAPPISLIITON OPISKELIJÄSENEKSI!

Opiskelijajäsenyys on ilmainen.

Mitä saat?

- neuvontaa ja koulutusta työllisyysasioissa
- Crux-lehden postiluukkuusi viisi kertaa vuodessa
- matkavakuutuksen
- mahdollisuuden hakea matka-apurahaa

Lisäksi voit liittyä Erityiskoulutettujen työttömyyskassaan erillistä korvausta vastaan.

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET

www.akiliitot.fi